

-3. KİTAP-

**BU HİKÂYE BURADA BİTECEK
ve SEN BAŞLAYACAKSIN...**

**BİRİNCİ BASKI
50.000 ADET**

AKİLAH
azra kohen

DESTEK
ÇOCUK YAYINLARI

DESTEK @ EDEBİYAT

AKİLAH

Π

π

3.14159

DESTEK YAYINLARI: 572

EDEBİYAT: 218

Π / AKİLAH

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibi Azra Sarızeybek Kohen'in yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

www.akilah.co

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Funda Acar @fufu

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya: Özgür Bacaksız & Nathalie Barki & Yılmaz Şener

Reklam Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Temmuz 2015 (50.000 Adet)

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-95-9

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari.com

facebook.com/kahramantazeoglu

mail: sayfa.admeni@gmail.com

AKİLAH

azra kohen

Pİ

π

3.14159

BU HİKÂYE BURADA BİTECEK
ve SEN BAŞLAYACAKSIN...

Eşim Sadok;

Okyanusların kasırgalarını aşıp gözlerinin içindeki o küçük adalarda buldum kendimi. Cennetimsin.

Bildiğimsin. En değerlimsin.

Baruhum;

Bu kitabı yazabilmek için senden çaldığım zamanı yıllar sonra hatırladığında sakın unutma: Her şey senin için. Senin türünün hak ettiği iyiliği bulabilmesi için vazgeçmeyeceğim.

Editörüm Funda Acar, nâm-ı değer Fufu;

Hayat tanıştırdı bizi, sanki “Hak ettiniz, buyrun” dedi. Gözlerine her baktığımda gördüğüm o inançtan, zekadan, dürüstlükten güç almak, her anlamda anlaşılacak, tuhaf bir şekilde bu kadar senkronize olmak, bakışlarla konuşmak... ve nihayet ‘OH!’ diyebilmek. Stressiz, gerilimsiz ama cephede olduğum unutturulmadan emin ellerde hissetmek... Her zorluğun bir fırsat, her krizin bir şans olduğunun yine bir kanıtıysın bana, teşekkür ederim önce hayata sonra sana.

Yardımcım Nathalie;

Kardeşim, kızım, gurur kaynağım.. Seni kendi ellerimle

yapsam bile bu kadar olamazdın, Yaradan'ın her anlamdaki üstünlüğünün kanıtısın. Bir çocuğa verilen inancın onu nasıl da beslediğini, kendine getirdiğini adım adım güzelleştirdiğini ispatladığın için sağ olası! Çok değerlisin.

Örnek insanım Sevdâ;

Bir örnek binlerce farklı türde ve sayıda anlatıma bedeldir. Fazla düşünme, örneksin ve bilesin, bu yüzden bizimlesin. Koşulsuz can sevgin ve iyiliğinle kendimi yenilmez hissediyorum seninle. Aynı vizyonu görenler birleştğinde dünya değişir.

Yazar psikoloğum Özgür,

Yiğitlik, güvenilirlik, iyiliksin. Parmakla gösteriyorum seni, o bir tanedir diyebiliyorum ya, şükürler olsun!

Tertemiz bir aklın keskin bir zeka ile her koşulda var olacağını gösterip beni huzurla doldurduğun için Hülya'ya,

Muhteşem bir Dodo ve Raşeliko olduğun için Raşel'e,

Dünyanın en iyi babası olduğun için Baruhbabama,

Sonsuz, sınırsız, koşulsuz dostluğun için Ayşedül'e,

Onu bu kadar sevebildiğim için Korhan'a,

Bir telefon uzaklığında ama hep yanımda olduğun için Emin'e,

Desteği başarıya çevirip beni gururlandırdığın için Kırmızı'ya,

İşini çok iyi yaptığı için Zübeyde'ye,
Tatlı, iyi ve ince ruhuyla Destek verdiği için Yelda'ya ve
Özen'e,
Bizimkileri korumaktaki çaresizliğime çare olduğu için
Yılmaz'a,
Ellerinde güvende hissettiğim için Selen, Cansu, İlknur'a,
MacMerhaba'daki tüm kardeşlerime ama özellikle
Betibenzigillerime,
Vazgeçmeden yansdıkları için 19 arkadaşşıma,
Ve büyük resmimi görüp inançla sahip çıktıkları için sosyal
sahalarda hep yanımda olan arkadaşlarıma, kardeşlerime ve
nihayet **BİZ**'e binlerce kez teşekkür ederim. BİZ olunmadan
gerçek ben olunmuyor.

Varlığınız her daim fark yaratıyor, mutluluk ve huzur
veriyor.

Etkinin tepkisidir hayat.

π

Bu kitap,
En bilenle en bilmeyenin,
en hissedenle en hissetmeyenin,
en korkanla en korkmayanın,
en vicdansızla en vicdanlının arasında asla kopamaz bir
bağ olduğunu,

En gelişenin tekamül edebilmesi için en gelişmemişe yol
göstermek zorunda olduğunu,

Başkasına yol gösterinin aslında sadece kendine yol açıyor
olduğunu,

Çünkü aynı anda, aynı gezegende ama farklı deneyimlere
doğmuş tek bir ruh olduğumuzu bilen, hisseden, korkmayan
vicdanlılara ve hakkında hiçbir şey bilmediğim, dünyanın
fark etmesi için, belki de benim uyanmam için, ölmesi
gerekmiş çocuklara adanmıştır.

Akilah

❧ 1. BÖLÜM ❧

1. Özge

“Evrimsizlik. Varoluşun anlamını düşünmeden yaşamak. Tırnaklarını geçirdiğin bir inancın içine başını sokup analiz etmeden bir parazit gibi beslenmek. Hayata katkısız, gelişime duyarsız, evrene bilgisiz var olabileceğini sanmak... Tüketmek. Tüketerек tüketmek ve her an ölmek” diye düşündü Özge, çoğu, varoluş nedenlerinden habersiz beş yüz kişinin oturduğu koltukların arasındaki ince uzun koridorda ağır ağır ilerlerken ensesindeki saçların ürperdiğini hissetti. Kendine amacını hatırlatırcasına bayrağa sarılı bıçağı daha da sıkı kavradı. Yemini biten vekil kürsüden inince, yemin etme sırası kendisinin olacaktı. Çektiğı dikkatten güç alarak dikleşti, ne de olsa meclise girecek en genç milletvekiliydi ama herkes onun gençliğinden değil güzelliğinden ve dokunulmazlığından konuşur olmuştu. Büyük başlar tarafından desteklendiğini bildiklerinden, kimin metresi olduğunun merakıyla daha

şimdiden onu aralarına almaya hazırlardı. Bilmedikleriye o dokunulmazlığın Özge'ye evren tarafından kendi potansiyeline ne olursa olsun hizmet etmeyi seçtiği anda verildiği idi. Ama Özge belki de nefes alabileceğinden de çok derinlere inmiş, potansiyeli kurban eden bu sistemi hedef almıştı, birileri bir şeyler yapmazsa, bir şeyler başlatmazsa dünyanın, potansiyeli filizlenememiş milyonlarca tohumun mezarlığı olacağını bilerek. Tek başına yenemeyeceğini biliyordu ama çabalaması gerektiğini hissediyordu, evren ona söylüyordu, o yola çıkarsa diğerleri de peşine takılacaktı. Ölümüne hazırdı! Yaşamı korumak için ölümüne hazır olmak şarttı.

Adı söylendiğinde düşüncelerinden sıyrıldı, adım adım yürürken kafasını kaldırdı. Meclisin pahalı koltuklarına oturmuş milletin sözde vekilleri kendi aralarında yaptıkları dedikodulara dalmışlardı. Çoğu, anlamdan, tekâmülünden habersiz bu mahluklar nasıl diğerlerinin haklarını korusunlardı!

Hak ancak sahip olduğunu fark etmekle korunabilirdi ve ancak kişinin kendisi kendi hakkını koruyabilirdi. Birbirimize edeceğimiz tek yardım hakkımıza sahip çıktığımızın şahitliği idi. Yaptığımızın doğru olduğunu söyleyen bir bakış hem en güçlü kalkan hem en doğru silahtı! Etrafına bakındı, bu salonda, bu yüzlerce “kişi” olamamış bedeninin arasında ne kadar kalkansız ve silahsızdı. Hak için

burada olan kim vardı?! Adım adım yürüdü kürsüye, birazdan yapacağı şeyin haberlerde yer almasa da buradaki bir çoklarının rahatını kaçıracığını ve burada olamayan bir çoklarına da umut olacağını biliyordu.

Yemin ederken elini üzerine koyması için kendisine uzatılan kutsal kitabı elinden çekip aldığı adamın şaşkınlığına aldırmadan önce öptü kitabı, sonra alına değdirip kürsünün üstüne koydu. Ve elindeki katlı bayrağı hamle hamle açarken bakışını bayraktan almadan sakin bir sertlikle konuşmaya başladı.

“Yağmacılar! Başkasının hakkıyla beslenenler!”

Salondaki uğultu dindi, sözde vekiller ne olduğunu anlamaya çalışırken bu kızın vekillik yemini etmek için çıktığı kürsüde ne saçmaladığına bakakaldılar. Bayrak tamamen açılırken Özge bayrağı kürsünün önünden sarkıtıp devam etti:

“Temsil etmeye yemin ettiği değeri yağmalayan herkes! İnançlıymış gibi davranıp ruhlarını paraya satanlar! İnançlarımızı pazarlayanlar! Hak yerken ne kadar da korkusuzlar! Yaradan’dan da haktan da asla korkmazlar! Tek bir korkuları vardır: Adalet! Çok çalışkanlar! O çok korktukları adaletin yok olması için durmaksızın çalışırlar! Ama bir an kamufle olabilseler de sonunda mutlaka ortaya çıkacaklar! Hayattan asla saklanamazlar, kaçamazlar! Çünkü BİZ buradayız!” dedi ve kürsünün köşesinde bekleyen bıçağı

sağ eliyle havaya kaldırdı, kürsünün biraz ilerisinde dikilen adamın kürsüye doğru şaşkın iki adımı arasında, sol avucunu boydan boya kesti. Elinden akan kan bayrağa, kürsüye, kutsal kitaba damla damla bulaşırken, ifadesinde en ufak bir tereddüt belirmeden, kalbinde hissettiği yalnızlığın elinin acısını tamamen gölgeleyen hissinde dimdik, kanıyla yemin etti.

“Aldığım her nefeste, hakkına sahip çıkma onuru gösterenlerin yanında yer alacağıma, adalet için ne pahasına olursa olsun, kiminle olursa olsun, gerekirse kendimle bile savaşağıma yemin ederim! Varlığım, canın haklılığına armağan olsun! Ne mutlu hakkımdır diyebilene! Hakkı için, hak için var olduğunu bilene!”

2. Göksel

Ayaklarını sarkıttığı yüksekliğı umarsızlığında kiremitlerin arasındaki çatlaktan sızan ışığın aşağı süzölmesini izlerken yattığı yerde müziğini dinliyordu Göksel. Deniz’e adanmış ama istenmeyen Ada’nın müziğini... Deniz kabul etmediğı için ekranı kırık iPod Göksel’deydi, Ada’dan gelen her şey artık Deniz için ihanetin işaretiydi.

Çalan telefonun cebindeki titreşimi ona Deniz’in kendisini aşağıya çağırıldığını söylüyordu, çünkü o, numarayı bilen tek

kişiydi. Uzandığı tahtanın üzerinden hemen doğruldu, önündeki ince demire kollarını koyup aşağı baktı, yirmi dört metre aşağıda sahne hazırdı. Bu Deniz bambaşka bir adamdı, kafasına koyarsa yapamayacağı ne yoktu ki?

Deniz iki kere çaldırdı telefonu, tepede Göksel'in doğrulduğunu görüp kapattı. Aşağı inmesi nasılsa birkaç saniyesini alacaktı. Akşamki gösterinin provasını yapan on bir kişi Göksel'in çeviklikle tepedeki demirden karşıdaki duvara atlayıp oradaki merdivenden inişini izledi. Göksel sahneye indiğinde hiç konuşmadan ortaya yürüdü, beklemeden döndü, havada iki salto attı, ortada duran kızı kaldırdı, döndürdü, atıp tuttu, yerine bıraktı ve perendeler atarak sahneden indi. İşi bitmişti. Köşede duran derme çatma masanın üstünden bir elma alırken Deniz'e dönüp artık gidebileceğini onaylayan bakışı bekledi... Bakışı alıp elmayı ısırды, Deniz'in duymak bile istemediği müziğini kulağına taktı. Çünkü bu müzik, Ada'nın sesi, Göksel'in insanlığının besiniydi.

Ada, “Kayboluşumun kapısıydın sen... İçine bak ve bul beni...” derken Göksel çıkmıştı viraneden hallice, ancak restoresi bitebilmiş, eskiden dergâh olmuş, sonra depoya dönüştürülmüş, şimdiyse sanat sokağı olarak kullanacakları bu yerden.

“Sokak” adını vermişti Deniz buraya. Sokak.

Bir mekândan çok herkesin hakkı olan bir yer olsun

istemişti. İnsanların yalınayak olabileceği, isterlerse yere uzanabilecekleri, dans edebilecekleri ve kızların o samimiyetsiz topuklu ayakkabılarla asla giremeyeceği zemini kumla dolu bir yerdi burası. Sanatın doğallıkla, samimiyetle sunulduğu sanatçının evde hissedeceği bir yer. Sokak'tan çıkıp yürüdü. Etrafta bakımsızlıktan yıkılmış cumbalı eski evleri geçip artık sadece inşaat malzemelerinin ve vitrin mankenlerinin satıldığı dükkânların istilasına uğramış şehrin en eski caddesine indi. Artık çöp toplamıyordu, amiri kesin yasak koymuştu. Caddeden karşıya geçip bir zamanların en becerikli mimarları tarafından yapılmış, bugünse sahipsiz insanlara ev sahipliği yapan binaların ortasından tepeye tırmanan yokuşun başına geldi. Bu semtte herkes onu tanır olmuştu, dahil olduğu iki kavgadan sonra artık onun polis olduğunu da biliyorlardı, hem de en delisinden.

Onunla karşılaşmamak için dükkânların, kahvenin içine çekilen delikanlıların dikizlemesiyle, yokuşu tırmandı. Attığı her adımda o semte sahip olduğunu bilerek kendinden emin ve ağır ağır çıktı yokuşu. Bir parça ekmek için her türlü zulmü çekmeyi normal sanan kimsesiz çocukların önünden kendi çocukluğunun içinden geçer gibi geçti.

Karakol bu yokuşun hemen köşesindeydi ve bir sonraki caddeyse ülkenin en lüks semtlerinden birinindi. Birkaç yüz metrede bile hayat ne kadar değişkendi. Cehennemin gidilecek bir yer olmadığını artık biliyordu. Herhangi bir şey

olabilirdi cehennem ve hiç anlamadan, fark etmeden sahip olabilirdiniz o cehenneme. Ada için Deniz'in kendisine duyduğu tiksinti, Deniz için Duru'nun ihaneti, köşede bekleyen şu mahvolmuş küçük çocuk için belki de annesizlik, kaldırıma oturmuş şu adam için yavrusunun kalbine saplanan bir bıçak, ölmek üzere olan şu köpek için belki de susuzluk... Cehennem sınırlandırılmış bir yer değildi, anlamı parçalayan bir şeydi. İnsana yapışan, nereye giderse gitsin yanında götüreceği, ne kadar savaşırsa savaşın yenemeyeceği, kaçıp kurtulamayacağı bir an ve bir kere bulaştı mı asla geçmeyecek bir haldi. Bazen bir türlü karşılanmayan bir ihtiyaç, bazense bir türlü unutulamayan bir andı cehennem. Polislik onu diğerlerinin cehenneminde misafir etmişti, birbirinden farklı yüzlerce cehennem bulaştıkları insanların kalplerinden tüm yaşamlarına yayılmış, diğerlerine bulaşabilmek, dünyada yayılabilmek için alev alev yakıyordu ruhları. Acıyla tanışan insan acı veren bir şeye dönüşmeyi hak görür olmuştı. İntikam, cehennemin tek ateşiydi. Hınçla, savaştığın şeye dönüşmekse tek seçenek. Karakola vardığında hiç konuşmadan girdi odasına ve oturup bekledi, nasılsa birazdan bu geceki görev yeri verilecekti. Artık ekibin başıydı. Göreve gidecek, etrafı kırıp dökecek ve gece gösteri başlamadan Sokak'a yetişecekti.

3. Ada

Yetmiyordu, ne yaparsa yapsın, ne içerse içsin, bedenine ne alırsa alsın kalbindeki sızı dinmiyor, aklındaki sancı geçmiyordu. Eksikliği dolmuyordu. Son çizgiyi de çekti kokainden ve çıktı odadan, kayıt için stüdyoda kendisini bekleyenleri kaç saattir bekletiyordu... bilmiyordu. Önemsemiyordu. Stüdyoya girince herkes bir anda hareketlendi. Ülkenin en yeni yeteneği, Tugay'ın para makinesiydi Ada. Kulaklığı taktı, kendi sesini duymanın acısında kaybolmaya hazır, şarkısına başladı:

“Dinmiyor... kimse bilmiyor...

Gönül koş diye bağılıyor, akıl dur diyor.

İçimde söndün sanmıştım

Uyanmıştım... ama sen hep varsın!

Aklımda sancısın

Ruhumun ihtiyacısın.

Dünyam senin etrafında dönüyor

Tüm düşünceler sana çıkıyor!

Gitmek istiyorum... kendimden... senden...

Lanetlediğin bu bedenden!

Söyle bana, bir tek kişiye duyulan... aşktan... daha acımasız...

Bir şey var mı!

*Senden daha nazik bir cellat
Benden daha istekli kurban var mı!
Dinmiyor... kimse bilmiyor...
Gönül koş diye bağılıyor, akıl dur diyor.
Neden tüm düşünceler sana çıkıyor!
Söyle bana!
Umut var mı... bu yol sana çıkar mı!
Bir tek kişiye duyulan... aşktan... daha acımasız...
Bir şey var mı!
Gönül koş diye bağılıyor, akıl öl diyor..."*

Ruhlarında ihtirası bir türlü hissedemeyip, aşkı yaşayamadıkları için şarkılara sığınan herkesin saklandığı o şarkıyı böyle yazdı Ada, Deniz'in duygusuyla çıktı kelimeler içinden ve hemen müziğe dönüştüler. Ülkenin en yetenekli sanatçısıydı o, herkesin taptığı, tanımak için yarıştığı, her TV programının peşine düştüğü Ada, Deniz'in müziğini Şadiye ve Tugay'a sunan, reklam için satan Ada.

Deniz'in suratına bile bakamadığı Ada.

Deniz'in şehre dönmesi hem mutluluğunun kaynağı hem de yıkımının başlangıcı olmuştu. Çünkü müziğe yapılan ihanet affedilemezdi, müziği Deniz'den dinleyen, ondan müzikle konuşmayı öğrenen herkes bunu bilirdi.

4. Sadık

Elindeki telefon ilk defa küçük geliyordu. Onun eşsiz, korkusuz yüzünü daha iyi görmek için yüzünü telefona iyice yaklaştırdı. Özge'nin, elinden akan kanı umursamadan kürsüden inişini izledi. İzlediklerinin etkisiyle çatılan kaşları, gülümsemeye yenik düşen dudaklarıyla resmen kavgadaydı. Yanılmadığının sevinci doğdu önce içine, Özge'nin görüldüğü gibi, hissettirdiği gibi olduğunun sevinciydi bu ama sadece bir an sürdü, çünkü o bir andan sonra duygularından, özünden uzaklaşıp yaşamayı seçtiği gerçekliğe döndü, gülümsemesi dudaklarında öldü. Ve tam o sırada hocanın sağ kollarından Rasim aradı, ondan başka kimsenin numarasını bilmediği diğer telefondan.

Telefonu açıp bekledi Sadık. Rasim, “Kim bu?” dedi direkt konuya girerek.

Sadık sadece, “Bizim” diyebildi, yalan söyleyerek. Özge kimsenin değildi!

Rasim, “Nasıl bizim!? Muhalefetten girmiş meclise! Halka yayıldı video, geç kaldık, kaldırsak da izlediler artık. Engellersek iyice fenomen olur bu karı. Haberin var mıydı?” diye sordu.

Sadık, “Tabii ki!” dedi ve Rasim'in tepkisini beklemeden sözüne devam etti. “Zamanı geldiğinde sıçrayacağımız bir muhalefet istemiyor muyduk! Bu yapıyı kurmayı çoktan konuşmuştuk, işte ben ilk adımlarını attım. Kız tamamen bizimdir ve bize sadakati satın alınamayacak kadar

temizdir.”

Rasim, “Kontrol edebilir misin bu karıyı?” dedi, emin olmak istiyordu, çünkü video acayip bir etki yaratmıştı.

Sadık, “Aynen planlandığı gibi. Kendisine ne söylendiyse onu yaptı” dedi gülümseyen bir sesle ve susup Rasim’in telefonu kapatmasını bekledi. Parmaklarının arasındaki telefonu sıkarak indirdi elini, sahte gülümsemesi zift gibi yapışmıştı suratına ama içindeki endişe bedenine yayıldı, öfkeye dönüştü... telefonu arabanın camına çarptı ikisinin de kırılmayacak kadar sağlam olduğunu bilerek ve kendini sapasağlam bir hapishanede hissederek.

Kişinin kendi hapishanesinden daha büyük tutsaklığı olamazdı. İçindeki açlık ‘samimiyet’ diye bağırırken şoförüne yolu değiştirmesini söyledi. Daha önce, bir daha gitmemek için kendine söz verdiği o eve geri dönmeliydi. Özge’ye dokunan o ellerin hissine şimdi ihtiyacı vardı.

5. Eti¹

“Din ne demek? Kelime anlamını biliyor musun?” dedi Eti spor ayakkabısının bağcığını bağlarken, üzerindeki spor kıyafetleriyle Bilge’nin hâlâ alışamadığı bir olasılıklar mucizesi gibiydi. Ölüm döşeğinden sporculuğa sıçrayan her varlık gibi etrafındaki herkesin hayretle izlediği biri haline gelmesi sadece dokuz ay sürmüştü. Sekiz ay önce can

ekiştiği o yataktan çıkabilmiş ve denge sayesinde mucizevi bir şekilde kendine gelmiş, şimdiyse igong yogasında uzmanlaşmış ve spora adanmıştı. Resmen ölümden dnmşti. Otoimmün hastalığı denilen durumunun bir hastalık değil semptom olduğunu nasıl anlamazdı tıp dünyası!

Eti. Din, dinamik, akıllı, evik Eti.

Bilge kendini Eti'nin bu sportmen görüntüsünün etkisinden kurtarıp kafasını hayır anlamında salladı. Din kelimesinin anlamını bilmiyordu. Eti, Bilge'nin karşısına dikilip gözlerinin içine bakarak açıkladı.

“Yol demek.”

Birkaç saniye konuşmadan birbirlerine baktılar... Sportmen, fit Eti ve iş kıyafetleri içinde ülkenin en güçlü adamlarından birinin, Can Manay'ın karısı Bilge. Hayatın kendini anlatmak için seçtiği yollardan birinde karşı karşıyaydılar.

Bilge sakince sordu.

“Niye bu kadar ilgilenir oldun dinle?”

Eti sakince cevap verdi.

“Zaten ilgiliydim hep ama manipüle edilmiş bilgilerin arasında kaybolunca pes ediyorsun. Pes etmiştim. Ama şimdi gelişen teknolojiyle, hatta yeniden keşfedilen fizik kanunlarıyla birlikte kuantum bilgisini yorumlamaya çalışırken aslında başka kaynaklara da ihtiyacın oluyor ve

Kuran-ı Kerim bu kaynaklardan biri, hem de en eskilerinden. Tek sorun yüzlerce yıldır yanlış yorumlanmış ve dolayısıyla yanlış anlaşılmış olması. Çok enteresan şeyler öğrendim.”

Bilge, Eti’nin daha önce sürekli konuyu açmasına rağmen hep kaçındığı bu din sohbetine bu sefer girecekti! Eti’yi incitmemek için hep kaçınmıştı bu konudan ama dünyayı altüst eden ve din adı altında sürüp giden yağmalamaya Eti’nin kapılmasına seyirci kalamazdı. Oturduğu koltuğa iyice yerleşip, “Nedir öğrendiklerin?” diye sordu.

Eti koşuya çıkmaya hazırdı ama Bilge’nin suratındaki ifadeyi görünce kulağına yerleştirmek üzere olduğu kulaklığı çıkardı çünkü o ifadeyi daha önce sadece bir kez görmüştü Bilge’nin suratında, Ali’nin kendisini hastaneden kucaklayıp götürdüğü o gecenin sabahında. Bilge’nin karşısına oturdu, gözlerinin içine dikkatle baktı, “Endişelenmen değil sevinmen gerekiyor benim için” dedi.

Bilge, “Endişelenmiyorum. Sadece anlayamıyorum” diye cevap verdi ve Eti tam açıklamak üzereyken sakinleştirilmiş kızgınlığını her kelimedede vurgulayarak lafına devam etti. “Din... yol demek. Tamam. Peki neyin yolu? Araba kullanırken yakalanan kadının kafasına kadar toprağa gömülüp çocuğunun önünde taşlanarak öldürülmesinin yolu mu? On dört yaşındaki kız çocuğunun okula gitti diye kurşunlanmasının ve sağ kaldı diye hakkında ölüm fermanının yayınlanmasının yolu mu?”

Eti empatisi gelişmiş bir tebessümle ağzını açtı, ama Bilge umursamadı.

“Ya da cihat adı altında önüne geleni öldüren manyakların yolu mu? Ya da cennette göğüsleri erginleşmemiş huri kızlarının dünya erkeklerini beklediği yol mu?!”²

Eti, “İzin verecek misin açıklamama?” diye lafa girdiğinde Bilge konuşmaya devam edebilirdi ama yüzlerce örnek içinden seçip art arda acı dolu cümleler sıralamanın ne anlamı vardı? Susup Eti’nin cevap vermesini bekledi.

“Can dostlarının yoludur din. Bir toplumun yanlış yorumlayarak uyguladığı kurallardan İslam’ı değil, sadece o toplumun cehaletle şekillenmiş insanlarını sorumlu tutabilirsin. Bilgiyi suçlamak, kaynağı inkâr etmek... bu yağmalanmaya yol vermek olur” dedi Eti.

Bilge konuşmak istedi ama Eti neredeyse kükredi.

“Bitirmedim!”

Bilge’nin ifadesi dondu kaldı, ilk defa Eti’yi bu kadar keskin görüyordu, üç ay önce Can ile kapışmasını saymazsak. Hemen kapadı ağzını ve Eti devam etti.

“Bugün tüm bu dehşet verici uygulamaların nedeni Arap dünyasının en başından Kuran-ı Kerim’i yanlış yorumlamasıdır. Asıl suçlularsa, mantığa uymayacak, akla sığmayacak bir sürü şeyin Kuran-ı Kerim’de olabileceğine inanıp, onu okuyup anlamak yerine, etraflarından dinler duruma geçenlerdir! Göğüsleri erginleşmemiş huri kızları!

Sence evrenlerin mimarı olan bir kudret insanlığı cennete motive etmek için buna ihtiyaç duyar mı?! Ya da böyle bir kudret sence sübyana şehvet duyacak kadar cinselliğini ehlileştirememiş bir varlığı cennetine alır mı?! Kendi küçücük, kirli, işlemez akıllarında ürettikleri düşünceleri Kuran-ı Kerim’de varmış gibi savunan pisliklerle dolu bu dünya! Çünkü korkuyolar! O kadar gerideler ki gelişimi engellemezlerse iyice geride kalmaktan, başka hiçbir şekilde önemli olamamaktan, ciddiye alınmamaktan kokuyorlar. İşte bu yüzden her yerde, her karanlıkta insanlığı bir adım daha geriye götürebilmek için, ışığı bir derece daha örtebilmek için pusuya yatmış durumdalar!”

Bilge’nin kaşları çatıldı, ne yani şimdi Eti bir anda İslam’ın savunucusu mu olmuştu! Sanki Eti aklını okudu.

“Senden bir anda anlamayı ve İslam’ın savunucusu olmanı istemiyorum! Savaşmanysa asla! Çünkü karanlıkla savaşmanın tek yolu, fark etmektir. Fark edince ışık olursun. Karanlıkta, etrafını görebilmek için nasıl bir an durup dikkatle odaklanman gerekirse insanlığa rehber olsun diye insana adanmış bu yolu, ancak odaklanıp dikkat ettiğin yani fark ettiğin zaman özgürleşebilirsin.”

Bilge, “Ben zaten özgürüm. İhtiyacım yok benim yola! Zaten her yerde, her şeyde olan Yaradan’a varmak için yola ne gerek var?” dediğinde Eti’nin çatık kaşları gevşedi, sonra ne kadar uzun süredir dikildiğini düşündü ve karşısındakinin

Bilge olduğunu hatırladı. Ne gerek vardı zaten her yerde ve her Şeyde olan Yaradan’a ulaşabilmek için yollara! Ne kadar da mantıklıydı. Bilge’nin karşısındaki koltuğa otururken, “Özgür müsün?...” diye mırıldandı.

Bilge cevap vermedi, Eti’nin konuşmasını bekledi.

Eti devam etti.

“Ben zaten özgürüm dedin ya, gerçekten özgür müsün?” Bilge evet anlamında temkinli bir Şekilde kafasını sallarken Eti’nin yumuşak hatlı ama sanki her ifadeyi en usta Şekilde sergilemek için detaylıca Şekillenmiş yüzünde küçük bir tebessüm belirdi.

“Milyonlarcası köle gibi yaşarken, yok yere kurban edilirken, binlercesi vücutları toprağa gömülmüş taşlanarak öldürölürken ve sürölür Yaradan’a ihanette öldürmeye hazırken sen nasıl özgürsün Bilge?!”

İnsan nasıl özgür olabilirdi, insanlık köleyken?

Bilge cevap veremedi. Nasıl olmuştu da dinden gelmişlerdi buraya... nasıl olmuştu da bir anda yenik düşmüştü kendini en haklı hissettiği konuda! Silkelendi. Eti’nin sorgulayan gözlerine bakıp çıkıştı.

“Tüm bu vahşeti yapabilenler insan mı ki ben parçası olayım! Benim insanlık dediğim Şey sanatla, bilimle düşünceyi doğuranlar, etrafındakileri katledip toprağı kana boğanlar değil.”

Eti geriye yaslanırken, “İstediğin gibi kandırabilirsin

kendini, sen ütöpik dünyanda bilim ve sanata sığın ama sakın unutma eğitmediğimiz, hor gördüğümüz herkes bir gün karşımıza çıkacak, üstelik ellerinde silahlarla!” dedi.

Bilge daha önce çok okumuştı bu sözü bir yerlerde... metronun duvarında... sokaklarda... Şehrin içinde gezinen bir fısıltı gibiydi ama şimdi Eti'nin sesinden duymak okuduğu şeyin ne kadar da gerçek olduğunu hissettirdi ona.

Eti devam etti.

“İnsanlık tarihindeki en büyük savaşlar din yağmacıları tarafından çıkarılmıştır. Dini yağmalamak o kadar tekrarlanmış bir davranıştır ki adeta bir insan hastalığı olmuştur. İnanca yapılan bu saldırı toplumlara musallat olan bir düşünce paraziti gibidir. Hayatın kutsallığı için gerekli olan inancın, yaşamı lanetleyen bir duyguya dönüştürülmesi engellenmelidir. Göğüsleri ergenleşmemiş huri kızları diye bir şey asla yoktur kitapta! Kuran-ı Kerim Arapça yazılmamıştır ki niye Arapça okunsun! Hz. Muhammed Arapça dahi yazı yazmayı bilmezken kitabın her kelimesi *Allahça* inmiştir ona. Ve Hz. Muhammed de Kuran-ı Kerim'i bu eşi benzeri olmayan dilde yazmıştır. Peki sor bana kaç kişi bilir bu eşsiz dili, kaç kişi çözmüştür bu sadece tek bir kitapta bulunan *Allahça* yazıyı?”

Bilge'nin şaşkınlıkla kalkan kaşları Eti'yi durdurdu, Eti sakinleşip öne gelerek dirseklerini dizlerine dayadı, tüm dikkatiyle Bilge'nin gözlerine odaklandı ve anlattı.

“Kuran-ı Kerim’in dilini okuyabilmek için çok yoğun bir konsantrasyon ve detaylı zekâ gerekir. Araplar bu eşsiz dili hiçe sayıp kitapta Arapçaya olan benzerlikleri yuvarlayıp boşlukları kafalarına göre, benzer buldukları kelimelerle doldurarak yorumlamışlardır. Dikkat edersen çevirisini yapmışlardır diyemiyorum, çünkü anlamı istiyorum, çevirisi yapılamayacak detayda ancak yorumu yapılarak anlaşılabilcek derinlikte bir kitap bu. Öyle bir derinlik ki tek bir kelimesi üzerine kitap yazılabilir. Arapça olamayan kitabı Arapçaymışcasına çevirmeye çalışmışlar ve bu çevirilere aslında Kuran-ı Kerim’de hiç bulunmayan anlamlar eklemişlerdir. Nebe Suresi 33. ayette Arapça *kevaibe etraben bazı meallerde göğüsleri yeni tomurcuklanmış yaşıt kızlar ya da dilberler* olarak çevrilmiştir. Arapçada *kevaibe* ve *etraben* kelimelerinin ikisi de dişi ya da eril anlamda olmadığı halde, yani bu kelimelerle bahsedilen ve cennette yaşadığı belirtilen bu varlığın cinsiyeti belirtilmediği ve hatta cinsiyeti olmadığı halde cehaletle, kendi küçücük akıllarıyla sanki arkalarına şeytanı almışcasına Kuran’ı yorumlamaya çalışan birileri, bu, anlamında kadın ya da erkek cinsiyeti içermeyen kelimelerin tamamen üzerinde oynamış ve sonunda meallere bu varlıkları huri kızları olarak yazmışlardır. *Etraben* aslında *uyumlu, denk* anlamına gelir, *kevaibe* ise *değerli* demektir. Yani huri kızlarıyla, dilberlerle, herhangi bir

dişiyile alakası olmayan kelimeler resmen üzerlerinde oynanarak meallere taşınmıştır.

Cennette cinsiyetlerin ve cinselliğin olduğunu söyleyen, belirten hiçbir ima yoktur kitapta! Aksini söyleyenler resmen manipüle etmek için dinleyenlerin bilgisizliğini kullanırlar! Ne gibi biliyor musun, karşısındaki sapığı başka bir sapıklıkla ikna edip günah işlemesini engellemeye çalışmak gibi bu! Bir düşün, kime dersin cennette seni göğüsleri erginleşmemiş huri kızları bekliyor diye! Ne demek bu, bir düşün! Buradaki küçük kızları ellemezsen cennette sana yüzlerce sübyan verilecek demek! Motivasyona bak! Bu ancak bir cahilin anlamadığı anlamı başka bir cahile anlatma çabasıdır. O cahili ikna edip yanına çekme çabasıdır. Bu çaba asla İslam'a ait değildir, anlamları anlayamadığı için kendi zavallı anlamlarını yaratmak zorunda hisseden cahil insana aittir.

Düşün Bilge, cehennem nedir? Cahilin otoritesidir cehennem. Kendi küçücük aklıyla çözdüğünü sandığı evrenin kanunlarını, Yaradan'ın kurallarını öyle indirger ki varoluşun anlamını otomatik, sığ davranışlara dönüştürür. İmanı şekle sokar! Şekilcilik tamamen şeytani bir fikir tasarımıdır. Şekle bakıp aldanırsın. Şekilcilikle kamufle olur kötülük. Sakalı uzatır, takkeyi kafaya geçirir, kamuflej tamamdır. Halbuki inanmak, inandığını anlamak, anladığını uygulamak ne takkeyle ne sakalla alakalıdır. Zaten anlayanın

o takkeye de sakala da ihtiyacı kalmaz çünkü Yaradan ASLA şekilci değildir, şekilci olan şeytandır. Bugün Kuran-ı Kerim'in orijinal fikrini, asıl anlatmak istediğini hiçbir mealinde bulamazsın. Maalesef bugün çok az kişi bilmekte Kuran'ın özde ne anlattığını. Bir örnek vermek istiyorum Bilge, cihat ne demek?"

Eti'nin bu çok iddialı sorusuyla Bilge bildiğini sandığı anlamı bilmediğini anladı, cevap vermek yerine kafasını soru sorarcasına iki yana salladı. Neydi cihat?

Eti açıkladı.

“Cihat kelimesi kökünü *jihad* kelimesinden alır. *Jihad* kelimesiyse, gayret etmek, yani ilerlemek için sürekli gayret edip çabalamak anlamına gelir. Cihat aslında kişinin çabada olması, kendi nefsiyle sürekli bir mücadelede olması demekken bugün anlamı nerelere taşınmıştır! İşte bu yüzden inanıyorum şeytanın da yeryüzüne indiğine! Çünkü hiçbir insanoğlu anlamı böylesine çarpıtamaz, kimse bu kadar cahil, bu kadar sapkın olamaz! Kuran-ı Kerim sana nefsinle mücadele et, en büyük mücadele nefsinle olandır, yılma, nefsini yen derken, cihatla, sen gidip can alıyorsun! Güya Allah adına O'nun yarattıklarını öldürüyorsun! Yeni yürümeye başlayan bir bebeğin her ayağa kalkmaya çalıştığında düşmesine rağmen yılmayıp yeniden ayağa kalkmasıdır cihat... ya da bir annenin ölmek üzere olan çocuğunu pes etmeden, yılmadan iyileştirmeye çalışmasıdır.

Savaş değildir! İslam adına can almak asla değildir! Kuran-ı Kerim’de savaşı kutsal olarak nitelendiren tek bir kelime bulamazsın! Yoktur! Var diyen onu oraya kendisi koymuştur. Din adına savaşmayı kutsal addedenler bu işten para kazanan din tüccarlarıdır.”

Bilge etkilenmişti, duyduğu bilgilerin beyinde yer bulmasını bekledi. Eti, “İyi misin?” diye sorarken, sadece kafasını sallayabildi. İyi miydi? Bir konuda artık her şeyi çözdüğünü sanan birinin aslında o konuda hiçbir şey bilmediğini anladığı andaki kadar iyiydi.

Eti devam etti.

“Allah bir makamdır. Ve insan, bu makamın isim ve sıfatlarının beden bulmuş halidir. İslam dünyasındaki en büyük problem farklı kavramların aynı isimlerle adlandırılmış olmasıdır. Eğer aynı karmaşa tıp dünyasında olsaydı bir düşün Bilge, böbrek dediğinde hem böbrekten, hem beyinden, hem de damarlardan bahsediyor olduğunu düşün. Ameliyata girildiğinde yapılabilecek yanlışlıkları bir düşün! Bu kavram karmaşası Kuran-ı Kerim’in dilinin eşsizliğinden gelir. Yaratılışı anlayabilmek için önce kavramları iyice anlamak lazım. Peygamberimiz döneminde İslamiyet idraki parçalara bölünmemiştir, oysa şimdi İslamiyet idrakinde dört derece vardır. Birincisi *şeriat* mertebesidir, yani kurallara beden olarak uyma mertebesi. İlkeliğin ehlileştirilip tinselliğin tensellikten daha değerli

olduğunu anlama mertebesi. Aklın aktive olduğu, insanın kendini diğerk canlılardan ayırıp ahlakı öğrendiğı mertebedir burası.”

Bilgenin kaşları çatıldı, cihadın değiştirilmiş, yanlışlaştırılmış, para peşinde din tüccarlığı yapanlarca manipüle edilmiş anlamından sonra şimdi de şeriat çıkmıştı karşısına. Arap ülkelerindeki uygulanmasıyla tüm dünyaya korku salan, caniliğın temeli şeriat! Kendi çatılan kaşlarının altından bakışlarının değiştiğini fark etmedi Bilge, ta ki Eti ona “Korkma!” diyene kadar.

“Korkma... Aynı kelime, ama ikimizdeki anlamları ve temsil ettikleri dünyalar çok farklı. Kelime anlamına odaklanırsak nedir şeriat?”

Bilge, “Hırsızlık yapanın elinin kesildiğı, bilim adına araştırma yapmanın ölümle cezalandırıldığı karanlık, ilkel ve güya dinsel bir yönetim şekli!” diye cevap verdi söylediğı her kelimededen tiksinererek.

Eti tebessümle itiraz etti.

“Şer’i at. Şer’i, yani kötülüğü at demektir. İlkel bir ruhun, kendi bedensel ihtiyaçları, keyifleri için diğerklerinin hakkını yememesi gerektiğini anlayana kadar ibadetlerle, ezberletilir gibi hatırlatmaya ihtiyacı olabilir. Şer’i, yani kötülüğü atabilmek için şekillendirilmiş kurallarken şeriat, bugün ifadenin katledildiğı, hakkın korkuyla sindirildiğı kötülüğün kaynağı haline getirilmiştir birçok Arap ülkesinde. Bugün

Müslüman dünyası dediğimiz topluluğun büyük bir kısmı, bu ilk mertebede, yani kurallar kısmında takılı kalmıştır. Fazla sorgulamadan, soru sormayı saygısızlık sayıp biat ederek İslam'ı yaşadıklarını sanırlar ama İslam insandan düşünmesini bekler. Düşünmesini, sorgulamasını, anlamasını. Çünkü özü o kadar sağlamdır ki İslam'ı ne kadar sorgularsan o kadar seversin, anlarsın aslında. Ama İslam'ın özünü bilmeyenler korku imparatorluğu içinde ölümcül kurallarla sınırlandırdıkları insanları Allah'a hizmet etmek bahanesiyle bu birinci basamakta hapsederler. İşte bu birinci mertebeye obsesif bir şekilde takılı kalanlar fanatiğe dönüşürler ve özü hedeflemek ve tekâmülle ilerlemek yerine burada şekille sınırlı kalırlar. Şariat takıntısıyla sevgisizleşerek şeytana hizmet etmeye başlarlar. Çünkü daha önce de söylediğim gibi şekilcilik şeytana aittir Yaradan'a değil. Bu birinci mertebenin algısını idrak edenler, yani felsefi olarak anlayanlardaysa aşk doğmaya başlar. Aşk. Bir görev gibi uygulanan kurallar, yapılan ibadetler yerini yavaş yavaş aşkla yapılan seremonilere bırakır. Ve muhabbet doğar, burası artık ikinci basamaktır ve bu ikinci basamağa *tarikât* mertebesi denir.”

Tarikât! İnsanların bir araya toplanıp beyinlerinin yıkandığı ve tuhaf ölüm makinelerine dönüştürüldüğü ilkel topluluklar geldi Bilge'nin aklına ama Eti'nin devam eden kelimeleri Bilge'yi kendi düşüncelerinden sıyırdı.

“Muhabbetle geçen ikinci mertebede varoluşun bilgisiyle coşarsın, sanki evren sana kapılarını açar, yıldızlara baktığında artık karanlıkta parlayan noktalar değil, yaratılışın hikâyesini görmeye başlarsın, bilimadamlarının anlatabilmek için yüzlerce kitap yazdığı kuantum algısı gelişir doğallıkla ve bu algı kişiyi üçüncü mertebeye ulaştırır, yani *hakikat* mertebesine. Burada artık kâinatın bir parçası olduğunun farkındasındır ve için içine sığmaz hale gelir, ruhunu, özünü hissedersin. Sende sen yoksun aslında, sendeki Allah’tır, bilirsin. İşte bu yüzden Kuran-ı Kerim’de ben sana şahdamarından yakınım der Yaradan! Yakındır ama bu mertebeye gelene kadar bilmezsin. Çünkü hissedemezsin.”

Bilge elini kaldırdı, bir anlık araya ihtiyacı vardı. Mertebelerle oluşturulmuştu varoluş. Şer’i atmakla başlayan, tarikatla devam eden ve hakikate varan. Üç etmişti ama Eti dört demişti. “Dördüncüsü nedir?” diye sordu sakince.

Eti açıkladı.

“Hakikat mertebesinin sonunda fark edersin ki Allah herkestedir, her şeydedir, her yerededir. Bunun idrakine vardığında dördüncü meretebe açılır sana, *marifet*.”

Eti sustu, geriye yaslandı, Bilge’nin kendisinden ayrılmayan gözlerine baktı.

“Uzun lafın kısası, temelde herkeste ve her şeyde Allah’ı

görmeyen biri, hakiki İslamiyet'i anlamamış demektir ve temelde herkeste ve her yerde Allah'ı gören biriye birine zarar verdiğinde Allah'ı incittiğini bilir. Yani İslam bugün çoğunun yaşadığı gibi değil Bilge ve şu an dünyanın temel sorunlarından biri, bu kadar muazzam bilgilere hayat olmuş bu kudretin yanlış anlatılması. Anlamıyor musun? Bilmek zorundasın! Çünkü ancak bilersen anlarsın ve anlamı yutan bu cahilliği, canılığı yenebilirsin. Minarelerin süngüye, kubbelerin miğfere, camilerin kışlaya ve müminlerin askere dönüştürülmeye çalışıldığı, Allah'ın canından intikam alırcasına, kulu kuldin dinle ayıran ve insanı insana kırdıran şey ancak şeytanın hizmetinde olabilir! İbadeti candan hınc alır gibi kullanmak cehennemi dünyaya indirmektir! Cana zarar veren Allah'ı incitir. Bilmek zorundasın Bilge, bilmek ve hakiki insanın var olmasına yardım etmek zorundasın yoksa senin her görmezlikten gelişinde ışığımızı yağmalamaya devam edecekler.”

Bilge ağzını açtı, sormak istediği onlarca sorusu vardı ama Eti izin vermedi konuşmasına. Parmağıyla onu susturup “Aa!” diyerek ayağa kalktı, kulaklığını taktı. “Bugün sekiz kilometre koşmam lazım, aksatamam. Bana sormak yerine kendin araştırmalısın. Aynı benim yaptığım gibi. Önce bir sürü saçmalıkla karşılaşacaksın, yorulacaksın ama sonra vazgeçmediğini görünce asıl bilgi sana gelecek.” Masanın ardındaki konsola doğru gitti, çekmecesini açıp içinden bir

kitap çıkardı, kafasındaki soruların işgalinde kaybolmuş Bilge'ye uzattı kitabı. “Al bakalım.” Çıkmak üzere açtı kapıyı ve dönüp Bilge'ye baktı. “Rasgele aç bir sayfa ve tek bir cümle oku! Bakalım senin için mi yazılmış kitap!?” dedi ve çıktı, koşusuna gitti.

Sersemlemiş bir şekilde bir süre koltukta oturan Bilge önce kitabı kenara bıraktı, kalktı toparlandı, cep telefonunu bıraktığı masanın üstünden aldı, çıkarken kitabı alması gerektiğini hatırladı. Yapacak bir sürü işi vardı. Çıkmak üzere kapıya geldiğinde rasgele bir sayfayı açtı ve gözüne gelen ilk satırı okudu:

“İlim bir noktaydı, cahiller onu çoğalttı.” (Hz. Ali)³

6. Mahizar

Gözlerini hiç kapatmıyordu. Kaslarına belli belirsiz yapışan gömleğin düğmelerini açarken o, dikkatle izliyordu ellerini, özellikle ellerini. Daha önce hiçbir erkeğin dikkati bu denli kendi üzerinde olmamıştı. Bu adamla olmak, içinde kaybolmak bir ritüeli yerine getirmektir sanki, henüz birleşmemiş olsalar da.

Sakince soydu Mahizar hayatında dokunduğu en güzel ve erkekliğinin farkındaki tek erkeği. Böylesinin var olduğunu asla tahmin edemezdi, yıllar boyunca erkek adı altında deneyimlediği o ihtirassız iktidarsızlardan sonra. Ama

yaşadığı şey gerçektir. Onun teninde gezdirdi parmaklarını, göğüs kafesinde dolandı elleri, güce sahip olurcasına gelişmiş bu kasların üzerinde gezdi dikkati. Belki de buydu erkeği kadına bağlayan: Dokunduğu şeydeki güzellik. Ve şimdi Mahizar bir erkeğe dokunuyor, ancak bir erkeğin peşine düşebileceğini ve bir erkekte asla bulunmayacağını düşündüğü bu güzellikten haz alıyordu. Dışarıda bırakılmanın verdiği hüznle karışmıştı bu haz. Asla kimsenin kimseye sahip olmaması gerektiğini düşünürken, ona sahip olmak için kendine yalan söyleyen bir hipokrata dönüşmekten gelen hüznün, bu erkeğin varlığının verdiği teslimiyetle karışıyor ve ruhunda karakter adına kurguladığı ne varsa yıkıp geçiyordu. İlk defa anlıyordu Mahizar, erkekleri uğruna ölen, öldüren kadınları... anladığı şeyden tiksinerken ve anladığı şeye dönüşerek. Gözlerinin içine baktı, kaşlarının altına saklanmış o keskin ifadede kaybolmamak ne zordu... Ancak bir erkeğe yakışacak yükseklikteki o kartal burna indi gözleri, aldığı derin nefesle hafifçe açılan burun kanatlarını izledi... Öpülürken sarmalarcasına teslim alan, asla teslim olmayan o dudaklara ulaştı... Güçlü, kararlı, dikkatli... tuhaf. Ele geçirilemez.

Öpmek için yaklaştı, ne olursa olsun onun gözlerini kapamayacağını, sürekli yenilmez bir dikkatle kendisini izleyeceğini bilerek öptü onu. Yumuşak ama daha fazlasını isteyen bu öpücük erkeğin kendini geri çekmesiyle kesildi.

“Görmek istiyorum...” demişti. “Bana dokunduğunu görmek.”

Mahizar dokunduğu her kasa kendini hissettirerek gezdirdi ellerini, içinde büyüyen temkinliliği gizledi. Nihayet onun pantolonunun düğmelerini açarken hissettiği sabırsızlığa rağmen çok sakindi. Madem görmekten, izlemekten hoşlanıyordu, ona sadece dokunmuyor aynı zamanda izleyeceği kadar zaman tanıyordu. Pantolonunu indirdi, iç çamaşır yine giymemişti ve her zamanki gibi erkekliği kendisini beklemekteydi... daha fazlasına henüz izin vermeyen kendine yasaklı erkekliği. Belki bugün diye düşündü... belki bugün birleşeceklerdi. Üzerindeki tek parça elbisenin omuzlarındaki askıları indirip yere bıraktı. Onunla birleşmeye artık sabırsızdı, böylesine gerçek gözüken bir erkekle ilk birleşmesi olacaktı... Göğüs kaslarından onu yavaşça ittirerek yatağa oturttu ve yaklaştı, gözlerini gözlerinden ayırmadan dikildi önünde çıılçıplak. İçine almaya hazırdı onu... Küçük bir son adım attı ama minicik bir dokunuşla engellendi yine, “Dokun bana...” derken ve “İzlemek istiyorum...” diye mırıldanırken Sadık.

Sadık sadece onun ellerini seyrederken Mahizar kendisini ilk defa beceriksiz hissederek yine dokunmaya başladı. Herkesin bir tuhaflığı vardı ama böylesine erkek olabilen, ereksiyon problemi yaşamayan bir adamın karşısındaki kadına sahip olmamasından daha tuhaf ne vardı!

Parmakları Özge'ninkilerden daha uzundu, teni daha açık, saçları daha kadınsı... Sadık'ın gözleri Mahizar'ın üzerinde gezinirken aklı sadece o ellerin Özge'ye nasıl dokunduğunda, ne hissettirdiğindeydi. Aylar olmuştu bu kadına yaklaşıp, her defasında boşalmış ve bir daha gelmemek üzere çıkmıştı bu evden ve her defasında koşarak gelmişti buraya içinde hissettiği basınçtan kurtulacakmışcasına. Mahizar hiçbir şey ifade etmiyordu, Özge'ye dokunmuş olması dışında. Ama artık bu da yetmiyordu.

Mahizar öpmek için dudaklarına yaklaştı yine ve kadın yumuşaklığında dudakların kendi dudaklarını öpmesini bekledi Sadık sabırla. Kafasını geriye çekip izlemek istiyordu ama sabırsızca yapılan artık fark edilir olmuştu, altı aydan sonra artık Mahizar huzursuzdu. Alınmak istiyordu. Biraz daha bekledi Sadık ama dudaklarının emilmesi dayanılamayacak kadar sıkıcıydı, istem dışı kafasını çekip baktı Mahizar'ın güzel, yumuşak hatlı yüzüne, kendisinde meraktan başka hiçbir duygu uyandırmayan bu hüznü yüze.

Mahizar tedirginliğin doruklarında çatarken kaşlarını mırıldandı.

“Anlamıyorum.”

Kadının suratındaki hüznün ağır geldi Sadık'a, içten içe istenilmediğini bilen ama çok isteyen her akıllı, iyi kadında

vardı aynı hüznün. Görmeye cesaret edebilen her erkek için orada, gözlerinin içinde, umutsuzluğun açlıkla umut beklediği o çorak yerdeydi. Daha fazla nasıl kamufle olabilirdi? Hiçbir şey hissetmediği bu kadını yanında tutmak için ne yapması gerektiğini düşünürken, “Özlemle geliyorsun... sana dokunmamı izliyorsun... sonra kaçarcasına gidiyorsun...” demişti Mahizar, kalbini sıkan o dev sancının ağırlığını tek başına taşımaya çalışarak.

Kelimeler ağzından çıktıktan sonra fark etti Sadık konuştuğunu. “Ben de anlamak istiyorum” demişti. Mahizar, “Neyi?” diye sorduğunda o yenilmez merakının kendisini buralara sürüklediğini söyleyemezdi. Sadece baktı Mahizar’ın yüzüne, suratındaki önemsemeyi gördü, bu kadın kendisi için nasıl hiçbir şey ifade etmiyorsa kendisi bu kadın için o kadar çok şey ifade ediyordu. Gözleri ne kadar da hüzünlüydü... ve konuştu.

“Seni anlamak istiyorum. Benimle paylaşmak istemeyebilirsin ama kafamda dönen düşünceler beni engelliyor.”

Mahizar’ın gözleri açıldı. Çıplaklığını unutup doğruldu ve Sadık’ın ellerini tutup hemen yanına oturdu, “Ne karıştırabilir ki kafanı!? Sor, ne istiyorsan sor...” derken.

Sadık ellerini tutan ellere baktı, bu eller Özge’nin ellerini de böyle mi tutmuşlardı? “Bir kadın mı yoksa başkaları da oldu mu, var mı?” dedi gözlerini Mahizar’ın ellerinden

almadan ve aylardır içinde dizginlediği merakı nihayet salmanın rahatlığıyla.

Mahizar şaşkınlığını üzerinden atar atmaz hemen Sadık'ın bacaklarının yanına yere çöktü, onun bakışını yakalamak istiyordu, göz göze geldiler. Hayatında dürüstlükten daha değerli hiçbir şey olmayan biri olarak şaşkınlıkla bakıyordu Sadık'ın suratına. “Bu mu seni geride tutan?!” dedi rahatlamak isteyen bir ısrarla.

Sadık, Mahizar'ın gözlerinin içine bakıp, “Adı ne kızın?” diye sordu. Her an kafasında fütursuzca gezinen, dilediği anda aklına gelen, zihninden hiç gitmeyen o ismi duymak için dikkat kesilerek. Ve nihayet Mahizar, “Özge...” diye mırıldandı. Tüm dikkati Sadık'ın gözlerinde olmasa onun tüylerinin nasıl da havaya dikildiğini fark edebilirdi ama etmedi, ne diken diken olan tüylerini ne de koşarcasına çarpan o kalbin ritmini.

“Kimdi?” dedi Sadık geçmiş zaman kullanmaya dikkat ederek. Mahizar nasıl cevap vereceğini bilemedi, kendisinde uyandırdığı istek, aşk ve ihtiras dışında pek tanıımıyordu bu adamı. Böylesine karmaşık, böylesine doğal ama aynı zamanda da aykırı bir durumu, ilişkiyi nasıl anlatabilirdi? Kaşları çatıldı, kendini çıplak hissetti. Sadık'ın ellerini bırakıp hemen üstüne sabahlığını geçirdi. Sadık bakışları yerde öylece bekledi, bir kadının asla çıplak teslim olmadığını, teslim olan kadınların önce giyindiğini bilirdi.

Mahizar yanına oturduğunda yine sesini çıkarmadı Sadık, bir kadından doğruyu duymak istiyorsa sormak yerine dinlemek gerektiğini de bilirdi, dinledi. Mahizar sahip çıkması gereken bir duygusundan utanmanın verdiği sancıyla açıkladı.

“O benim çok özelim... Göründüğü gibi sapıkça bir şey değil aramızdaki, değildi yani. Şimdi sadece arkadaşız. Neden bu kadar etkilendin bilmiyorum... Sana nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

“Açıklama... anlat!” derken Sadık, ona dönüp varlığındaki tüm ciddiyeti yükledi gözlerine.

Mahizar derin bir nefes aldı ve anlattı.

“On dört yıl önce tanıdım onu... Tanıdığım herkesten farklıydı. Sevgili falan olmadık hiç, ikimiz de lezbiyen değiliz. Utanmak istemiyorum yaşadıklarımın, sahip çıkmam gerekenlere ihanet etmek de istemiyorum. Lütfen anla Murat, seni kaybedeceksem sebebi bu olmamalı.”

Sadık, “Utanman gerektiğini düşünmüyorum, hele sahip çıkman gereken bir şeye ihanet etmeni asla! Ama bilmek, anlamak istiyorum. Nasıl tanıştınız?” dedi.

Mahizar kuruyan dudaklarını yaladı, önemsemediğin biri tarafından yargılanmanın verdiği ızdırapla anlattı.

“Uçakta yanımda oturuyordu, okuduğum bir kitaba yorum yapmıştı, tanıştık. Her şey çok doğaldı, hatta sıradandı aslında... Burada kalacak yeri olmayınca bir odamı

kiraladı.”

“Bu evde mi?” deyivermişti Sadık, Özge’nin bu evde kaldığı odayı görmenin ihtimaliyle heyecanlanarak.

Mahizar başını salladı. “Üniversiteye gidiyordu. Her şey altı sene önce başladı aramızda... Öncesinde birbirini çok iyi anlayan iki kişiydik, dost... o kadar!” dedi, “Nasıl başladı?” diye sordu Sadık. İfadesindeki dikkat o kadar pürdü ki Mahizar “Neden önemli bu senin için?” diye sorgularken iyice gerildi.

Sadık, “Senin gibi bir kadının başka bir kadınla birlikte olmasını aklım almıyor... Aramızdaki şey daha ilerlemeden nedenlerini bilmek istiyorum” diye cevapladı.

Mahizar bir zamanlar hissettiği duyguların didik didik edilmesinden iyice ezilmişti. Kaşları çatıldı, nasıl başlamıştı Özge’yle? Ne diyebilirdi ki? Her şey çok doğal gelişmişti. Kadınlaşmış erkeklerin dünyasında erkek olabilme cesaretini gösterebilen bir kadının varlığı çok çekiciydi.

“Yalnızdım, eşimden sonra çok yalnızdım ve bir iki flört denemem olmuştu ama çok tatsızdı her şey. Sanki penisleri olan ama erkek olamamış bir türle habire flört etmeye çalışıyor gibiydim. Daha birbirini anlamakta bile zorlanırken insan nasıl birlikte olabilirdi ki! Özge... uff... tanıman lazım! Çok doğaldı her şey... Zaten yılda bir iki kere görürüm onu en fazla, aramızda bir şey yok, yani rahatsız olacağın bir şey değil...”

Sadık lafa girdi.

“İlk nasıl birlikte oldunuz?” Ve işte tam bu soruda uyandı Mahizar, sorguladı.

“Sen nereden biliyorsun benim hayatımla ilgili bu kadar özel bir şeyi? Nasıl öğrendin?”

Sadık hazırlıksız yakalanmalarda verilen tepkilerin uzmanıydı, sakince Mahizar’ın gözlerini içine bakıp, “Sence önemi var mı nasıl öğrendiğimin? Duygularını ve o duyguların nasıl, neden harekete geçtiğini bilmek istiyorum. Senin gibi bir kadın, kadınlığın zirvesinde böylesine doğal bir kadın niye başka bir kadınla birlikte olsun? Sence bu merak edilmeyecek bir konu mu? Benim bir adamla ilişkim olmuş olsa merak etmez misin? Düşünmez misin ilk nasıl başladığını?” dedi ve sustu ciddi gözlerini Mahizar’inkilerden ayırmadan.

Mahizar öyle köşeye sıkışmıştı ki kalkıp odadan çıkmak istedi ama bu sorulara cevap vermemek Murat’ı kaybetmekti. Yüzünü ellerinin arasına alıp bir an bekledi ve sonra doğrulup anlatmaya başladı.

“Dediğim gibi lezbiyen değilim ben, o da değil. Hep etrafımızdaki erkeklerin kadın gibi olmasından konuşurduk, annelerin artık erkek yetiştiremediğinden falan... Bir gün ben bir adamla çıkmıştım ve randevum so kadar kötü geçmişti ki karakolda bitti gece...” dedi ve ardından Sadık’a döndü. “Lütfen Murat beni oralara götürme, inan çok

önemsiz, anlamsız! Ruhum sıkılıyor!”

Sadık dehşetin ciddiyetle birleştiği bir bakışla, “Öğrenmek zorundayım” dedi. Mahizar’ın ne hissettiği, ruhuna ne olduğu umurunda bile değildi, merakı öylesine kabarmıştı ki artık duramazdı.

Mahizar suratını ellerinin arasına alıp saklanırcasına anlattı.

“Neyse bir daha kimsenin bana dokunmasını istemeyeceğim şeyler yaşadım. Travmatikti ve travmadayken resmen bir terapi gibi onunla oldum. Sevildiğimi, önemsendiğimi bildiğim, beni rahatsız edecek tek bir hareketin bile olmadığı bir şey yaşamaya ihtiyacım vardı ve onunla yaşadım. Dışarıdan nasıl görüldüğü umurunda bile değil...” derken kaldırdı kafasını ve savunmaya geçti. “Çok zor bir zamanda sadece o vardı yanımda ve gelip beni cehennemden çıkardı! Şimdi bunun hesabını sana vermek zorunda kalmam yaşadığım her şeye haksızlık! O bir dost, çok iyi bir dost... o kadar!”

Mahizar’ın dokunsan ağlayacak hali ağırdı, daha fazla konuşturmaya çalışmaksa anlamsız.

“Odayı görmek istiyorum” dedi Sadık, parmağıyla Mahizar’ın saçını kulağının arkasına atarken. Mahizar

“Şimdi mi?” derken Sadık ayağa kalkmıştı bile, üzerindeki endişeyi askıya alıp bu tuhaf ilginin kaynağını aradı Sadık’ın ulaşılmaz gözlerinde... bulamadı.

Birlikte aşıya, bir zamanlar Özge'ye ait olan odaya indiler. Sadık çıplak dikilmiş, mitolojik bir tanrı gibi etrafı dikkatle incelerken Mahizar da onu inceledi. İçinde biriken sorulara sorular eklendi, kafasının karışıklığı katlandı, sormak ve sormamak arasında gitti geldi... ve sordu.

“Niye burdasın?”

Sadık, o yeşil gözlerde gördüğü ateşin belki de ilk kıvılcımlarını bulduğu yerin bu oda olduğunu düşünmekten aldı kendini ve Mahizar'ın sorusuyla âna geri döndü. Mahizar cevap bekliyordu, huzursuzdu. Sadık sakince, “Hâlâ burada mı yaşıyor?” dedi Mahizar'ın tüm şüphelerini silip götürecek bir dalga gibi.

Mahizar gülümsemekle Sadık'ın boynuna atlamak arasında ikiledi, sonra ona sarılıp, “Kıskanıyor musun?! Bu mu yani, kıskançlık mı şu an sende hissettiğim bu tuhaf duygu?” dedi.

Sadık gözleri hâlâ odada gezinirken Mahizar'ın saçlarını okşadı ve “Fotoğrafı var mı?” diye sordu. Mahizar geriye çekildi, sevgiyle Sadık'a üzerinde durduğu bu durumun çok önemsiz olduğunu açıklamak niyetindeydi ama Sadık, daha o cümleye başlamadan susturdu onu. “Ben kendim karar vereceğim... Fotoğrafı var mı?”

Özge'nin de fotoğraflarının bulunduğu albümü çıkardı Mahizar, sehpanın üstüne koyup kapağı açtı. İlk beş sayfada Özge'den eser yoktu, Mahizar, çocukları ve ölen kocasının

fotoğrafları dizilmişti ama beşinci sayfanın ortasında yerine yerleştirilmeden öylece bırakılmış küçük bir vesikalık fotoğraf vardı, Mahizar fotoğrafı daha eline alırken biliyordu Sadık onun Özge'ye ait olduğunu, küçük bir kız çocuğunun ilkokul fotoğrafı olmasına rağmen.

Mahizar göstermedi onu Sadık'a ve sayfaları çevirmeye devam etti. Ve nihayet, Özge'nin başka bir fotoğrafı çıktı karşısına, Sadık tepki vermeden bekledi, Mahizar ise önce Sadık'a baktı onu tanıyıp tanımadığına odaklanarak ve Sadık'ın tepkisizliğinde rahatladı. Fotoğrafı çıkardı yerinden ve "İşte bu..." dedi ona uzatırken. Sadık fotoğrafı almadı eline, almamalıydı... Mahizar'ın tuttuğu şekilde baktı. Özge beline kadar uzun saçları ve suratında daha önce hiç görmediği neşeli bir gülümsemeyle elinde yarısı yenmiş elmayı objektife doğru uzatmıştı, üzerinde pijamasıyla tek kişilik koltuğa yan yatmıştı. Altındaki pijamanın üzerinde küçük renkli filler vardı, üzerindeki tişörtteyse "Hug me" yazıyordu. Kahkahası çok canlı, kısılan gözlerinin yeşil coşkusu sıcacıktı.

Mahizar fotoğrafı kenara koyup sayfaları çevirirken, "Bisürü var daha görmek istiyor musun?" diye sorguladı, alacağı cevap içindeki şüpheyi besin olacaktı.

Sadık "Hayır!" derken aniden döndü Mahizar'a, çekti onu sabahlığını çıkardı, birleşecekti onunla, Özge'nin eski odasında... Koltuğun köşesine sıkıştırılmış, nihayet teslim

alınan Mahizar kendini bıraktığı hazzın içinde kayboldu, Sadık'ın boşalırken kafasını kaldırıp sehpanın üzerinde duran fotoğrafa odaklandığını hiç bilmeden, hissetmeden.

Sadık evden çıkarken dönüp tek bir soru sormasa, Mahizar'ın içindeki şüphe belki de hiç kıvılcımlanmazdı. Sadık “Kitabın adı neydi?” diye sormuştu, Mahizar ancak neden bahsettiğini anlamış ve sersemlemiş bir şekilde “*Supernatural*” diye cevap vermişti.

7. Özge

“Şov değildi, kanımla mühürledim orayı... aynı şamanlar gibi!” diye çıkıştı elindeki sargıya rağmen avuçladığı kokorecinden koca bir ısırık almadan önce.

Muammer Bey gözlerini Özge'den ayırmadan, “Pek güzel, kan emiciler tarafından ele geçirilmiş bir yere git kan boşalt bakalım ne olacak sonumuz!” diye kurcaladı bayinin önünde her zamanki yerlerinde otururlarken.

Özge'nin gerginliğini hissedebiliyordu, çünkü nasıl hissettiğini hissedecek kadar önemsiyordu onu. Yardım etmek istiyordu, nasıl yapacağını bilmesede hayat ona en temel yardımın sevdiklerimizi gerçeğin çirkin olasılıklarıyla yüzleştirmemiz olduğunu öğretmişti. Karşındakini kaçırmadan onu nasıl gerçeğe yüzleştirebilirdin ki?! Ne kızına sahip çıkabilmişti ne de diğer değer verdiklerine ama

Özge’yi asla kendi halinde bırakmayacaktı. Ne olursa olsun yanında olacaktı! Sanki Özge’nin varlığı hayatın ona koruması için verdiği son bir şanstı.

Özge omuzlarını sallarken bir lokma daha aldı kokorecinden, umursamazlığının arkasına saklanmaktan başka çaresi kalmamıştı, içindeki boşluk gırtlığına yapışmış, yuttuğu lokmaların geçmesine yol vermeyen bir duygu yaratmıştı. Ne olmuştu yeminini kanla ettiyse? Karşısındaki ruhu satılmışları, insan bedeninde gezen bu kuklaları korkutmuş muydu! Kendi çirkinlikleriyle yüzleştirip iyileştirmiş miydi! Hayır! Sadece sırtlanların inine çomak sokmuş ve şimdi dışarı çıkmalarını bekliyordu, çıktıklarında ne yapması gerektiğini bilmeden... Eline baktı, sırtlanların davetine de bu sargıyla katılacaktı.

Muammer Bey konuşmaya başladığında lokmasını nihayet yutabildi Özge. “Bizim zamanımızda binlerce kişiydik, solcular deyip yaftaladılar bizi ama umursamadık. Sağ sol fark etmezdi aslında, anlamazdık da, hak için yola çıkmıştık, kimin hakkı olursa olsun. Birkaç kişiyle başladı her şey, sonra sayımız giderek çoğaldı, düzeni değiştirecek kadar fazlaydık! Görsen meydanlar, şehirler dolusu insan adalet için canlarını vermeye hazır! Hepsi sokaklarda! Ama ne oldu biliyor musun?!... O binlerce insan, sonunda yola ilk çıkan o birkaç yüreğin dağlanması seyretti aynı meydanlardan! Öylece dikilip izlediler, ahlaklı bir şekilde hakkı korumaya

yemin etmiş yiğitlerin asılmasını...”

Özge’ye bakmıyordu Muammer Bey artık, kafası önünde o yürekleri koruyamamış olmanın verdiği aşağılık duygusunun içindeydi, Özge’nin gözlerinde isyana çıkmak üzere olan gözyaşlarını göremeyecek kadar geçmişte, inandığı şeylere yaptığı ihanetteydi. Hissettiği bu duyguyu önceden bilse, geriye gidebilse o yüreklerle birlikte asılmış olmayı seçerdi. Asla vazgeçip seyretmezdi... Çünkü hak için ölenler sayesinde kalkmıştı kölelik, hak için ölenler sayesinde yıkılmıştı saraylar, hak için ölenler sayesinde kabul olmuştu hukuk, hak için ölenler sayesinde susturulmuştu meydanı boş bulan yağmacılar... Hak için ölebilenler sayesinde insan insan olmayı öğrenmiş, kendi anlamını fark edebilmişti. Yeri geldiğinde hak için ölebilmek gerekirdi, her hakiki insan gibi ama asla hak için öldürmemeliydi!

Muammer Bey devam etti.

“Neden biliyor musun? Çünkü kandırıldılar, kafaları karışınca seyre daldılar. Bunların taktiği, dikkati başka yöne çekip adamı seyirci yapmaktır. Kafa karıştırarak, bilgiyi saptırarak sinsi bir virüs gibi girerler akıllara, ne kadar çabalarsan çabala hiçbir şeye etki etmeyeceğine, hiçbir şeyi değiştiremeyeceğine inandırırılar seni ve işte o zaman üşengeçlik iner yüreğine... Gitmesem de olur dersin, ben olmasam da olur dersin, ben yardım etmesem de olur dersin... Olacaksa zaten olur dersin! Ve ancak o zaman

kazanırlar. Sen seyrederken yağmalarlar... Peki kim bunlar?! Sağcılar, solcular, kapitalistler, emperyalistler, faşistler değil! Haklarını bilmeyen ve diğerlerinin haklarını yağmalamanın kurnazlık olduğunu öğrenmiş, yedikleri haklar tekâmülsüz babaları tarafından alkışlanmış evrimsiz yağmacılar. İnsan değiller, sadece sahip olmayı bilirler. Sahip oldukça daha fazlasını ister, fazlasını aldıkça acımasızlaşırlar. Acımasızlaştıkça arsızlaşırlar. Ama ne kadar evrimsiz olurlarsa olsunlar kışkırtarak olmaz Özge... Sabırla olur.”

Özge daha fazla dinleyemedi, ayağa fırladı, gözlerinde tutamadığı yaşların hesabını Muammer Bey’e sorarcasına baktı. Haykırdı.

“Sabır! Ne kadar sabrettin dünyayı değiştirmeye! Oturdun ve sabrettin, kapına kadar gelip senin için değerli olan ne varsa parçalamalarına izin verdin. Binlerce kişiydik diyorsun, binlerce sabırlı salak! Oturup sizin için yola çıkanların öldürülmesini mi izlediniz! Benim asılmamı mı izleyecekler! İzlesinler o zaman! Bu beni korkutur mu sanıyorsun! Eğer ben gerektiğinde hak için ölmeyeceksem niye yaşayayım ki! Görmüyor musun!” Özge suratına saldıran yaşları bir hamlede silip, gözyaşlarından sızan kendi küçük düşmüşlüğüne yüklenip çekip gitti. Muammer Bey ayağa fırlasa da onu yalnız bırakması gerektiğine emindi, peşinden gitmedi. Daha önce, peşinden gittiklerinin kaybolduğunu

görmüştü.

Adım adım yürüdü yolları Özge, her adımında içinden dünyanın toprağına çarpan bir sancıyla. Doğru olan neydi?... Yapması gereken neydi?... Nasıl yardım edebilirdi kendine, kendisiyle aynı kaynaktan gelene?... Yürümeye devam etti. Her adımda hayattan bir işaret bekledi. İşaret gelmedi. Hayatı izledi geçtiğı köprünün altından hasta bir hayvanın iltihaplı damarındaki kan gibi akıyordu şehrin trafiğı, tüm ağırlığıyla yavaşça.

Köprünün bitiminde başlayan gecekonduarın arasına daldı, bu sefer eve arka yoldan varacaktı. Gecekonduarın arasında yürürken ağlamış olmak daha kolaydı. Burada yaşayanlar haksızlık içinde var olmanın acımasızlığında etraflarında ağlayanlara, ağlamış olanlara dikkat etmemeyi öğrenmişlerdi. Tek sorun buranın, adımlarını nasıl atması gerektiğini bilmeyenler için tehlikeli olmasıydı ama Özge bu arka yoldan eve giderken ayaklarını yere vurarak yürürdü hep, etrafindakilere, kendisine bulaşılırsa kendisinin de bulaşacağını anlatan bir üslupla.

Oturduğı semtin arka mahallesine çıkan yokuşun başına geldi. Önünde uzanan yokuşa baktı, buradan çıkacak ve eve varacaktı. Keşke hayatındaki yollar da bu tırmanacağı yokuş kadar net olabilseydi, ne kadar dik olduğı önemli değildi, belirsizlikli sıkıntı olan.

Birkaç adım tırmanmıştı ki bir grup çocuğun yokuş aşağı

hızla koştüğünü gördü. Beş kişiydiler. Arkalarından koşan iriyarı adam elindeki sopayı sallarken küfrediyordu, çocukların bazılarının ayakkabıları bile yoktu. Önce çocukların ne yapmış olabileceklerini düşündü ama düşüncesi hemen ne yapmış olurlarsa olsunlar çocuklara yardım etmesi gerektiğine dönüştü. Kontrolsüzce hızlandı adımları ve tam o sırada adam en arkada yalınayak koşan çocuğu kolundan yakaladı, diğerleri kaçarken fark etmemişlerdi.

Özge haykırdı.

“Bırak o çocuğu!” Adam duymayınca yine tekrarladı ve çocuklar da durup en küçüklerinin yakalandığını o zaman fark ettiler ve Mustafa’ya seslendiler.

Özge, nihayet kendisini duyan adamın yanına varmıştı ama o varana kadar çocuk en az beş tokat yemişti. Suratı kıpkırmızıydı. Bu adama kafa tutamayacak kadar ıssızdı sokak, olaylar ters giderse kendisine yardım edebilecek kimse yoktu etrafta. Özge kaşlarını çatıp “Yine ne yaptın Mustafa! Bu kaçınıcı ya! Yengem duyunca çıldıracak!” dedi. Adamın şaşkınlığına bakmadan ikisinin yanına gidip Mustafa’yı diğer kolundan “Hadi bakalım doğru eve!” diye kızgınlıkla çekiştirdi.

Adam hemen bıraktı çocuğu ve tek kelime söylemeden dönüp gitti. Özge ise numaraya devam etti.

“Mustafa oğlum nasıl baş edeceğiz biz seninle!” Diğer

çocuklara yetiştiriler nihayet, Özge adamın çekip gitmiş olduğundan emin olduktan sonra, “Ne yaptığınızı sormuyorum ama yapmazsınız iyi olur. Herkes sabırlı değildir böyle, spor falan yapın” derken çocuklar Mustafa’ı hemen aralarına alıp uzaklaşmaya başladılar ama aralarındaki en büyüklerinin bir bakışı yetti Özge’nin lafını kesmeye.

Küçük kara gözlerinde, kirli esmer suratında kin vardı çocuğun. Haksızlıktan doğmuş, yardım almamaktan köklenmiş, yalnızlıkla desenlenmiş bir kin. Böyle giderse, ileride önüne gelen ne varsa yıkmaya hazır olacak güçte bir kin. Böyle doğmuyor muydu toplumun psikopatları, katilleri? Çocuk yaşta yaşadıkları travmalarla, çaresizliklerle birer canavara dönüştürülmemişler miydi?

Özge ancak anladı ki ne Mustafa’nın acısı yediği tokatlardandı ne de problem yaramazlıktı. Hemen peşlerinden yetişti ve sordu.

“Ne oluyor? Bu adam sizi neden kovalıyor?” Çocuklar bir an, birkaç saniye dönüp ona baktıktan sonra yollarına devam ettiler, bu kadın onlara nasıl yardım edebilirdi ki!

Özge bu sefer bağırdı.

“Ne oluyor dedim! Anlatırsanız yardım edeceğim size, salaklık etmeyin! Bu saatte beni kim gönderdi sanıyorsunuz!”

Özge’nin milletvekilliğini kullandığı ilk hareketti bu.

Polisleri arayıp camiyi bastırması, hademelik yapan o

sapığı tutuklatması, kimsenin onlara böyle davranamayacağını gösterircesine polisin elinden kaptığı copla, tekme tokat girip çocukların önünde o pisliğin ağzını burnunu dağıtması, adama vururken kanamaya başlayan yarasının sargısını çıkarıp umursamadan atması, bizzat kendisi savcıya gidip adamın içeri alınması için gerekli olan her şeyin yapılmasını sağlaması ve tüm işlemler bittikten sonra polis otosuyla evlerine bıraktığı çocuklardan en büyüğünün kendisine söylediği o sözleri duyması.

“Abla! Sen olmasan inanç kalmamıştı bende, öldürecektim o pisliği... sonra da kendimi. Sağ ol. Allah gönderdi seni.”

Ve işaret işte böyle gelmişti. Küçük bir çocuğun ağzından, çektiği acının sancısından.

8. Bilge

Özel jetlerin inişi için ayrılmış kısımda arabasının içinde beklerken heyecanlandı Bilge. Nihayet geliyordu!

Can'ın Londra seyahati planlanandan daha uzun sürmüş, Bilge kanalla toplantısını bitirip ortaklığı garantileyince onun yanına gitmeyi düşünmüştü ama Can konferanstan konferansa öyle koşar olmuştu ki bir türlü buluşmayı ayarlayamamışlardı, hatta telefonda bile konuşamamışlardı. Gerçi ikisi de sevmiyordu telefonda konuşmayı, ama on gündür görmüyordu Bilge Can'ı, sesini duymak için onu iki

kere aramasına rağmen her seferinde mesajla cevap vermişti Can. İçindeki heyecan onu biraz sonra göreceğinden miydi yoksa ne olduğunu bilmediği ama hissettiği bu tuhaf basınçta mı, bilemedi. Bilmek istemedi.

Hayatı boyunca şanssızlık içinde anbean yenilmiş biri, nasıl da tam şanssızlığı yendiğini düşündüğünde kendini böylesine mağlup hissedebilirdi!

Binlerce yıldır kendini rahatlatmak için kendine yalan söyleyerek evrimleşmiş beyinlerin organizmalarıydık. İşimize gelmeyen hesaplara girmemek, bizi strese sürükleyen konularla yüzleşmemek varoluşumuzun bir parçasıydı. Kendine yalan söyleyebildiği için kendine katlanabiliyordu insan. İnsanlığın alışkanlığıydı bu, kişinin kendine söylediği yalanlara inanması, aklına gelen mantıklı seçenekleri eleyip kendini huzura bırakması... diye düşünür düşünmez kaşları çatıldı Bilge'nin. Fark etti! Kendine yalan söylemeye çalışıyordu ve fark eden herkes gibi kendiyle yüzleşmeliydi. Tehlike sen görmezlikten geliyorsun diye geçen bir şey değildi! Daha önce yaşadığı her yıkıma rağmen hayatta kalabilmesinin nedeni kendine hep doğruyu söylemesiydi! Ne pahasına olursa olsun kendine doğruyu söylemiş ve başına geleceklere hazırlıklı olduğu için hayatta kalabilmişti. Şimdi, hayatında ilk defa kaybedecek çok şeyi olduğu bu anda, en çok hazırlıklı olmaya ihtiyacı olan bu zamanda kendine yalan söylemeyecekti!

Arabanın camını açtı, bir serinlikle suratını okşayan havayı içine çekti. Aklındaki soruyu beyninin her hücresinin duymasına özen göstererek sordu. “Can’ın gelişi neden bu kadar uzun sürdü? Neden telefonda bir kez bile sesimi duymaya ihtiyacı olmadı? Bir tuhaflık var!”

Saatine baktı, istese Can’ı arayabilirdi, jette telefon kapatılmazdı... ama aramayacaktı. Önce ne olduğunu anlamak zorundaydı. Ne olduğunu anlamadan bir insanı kurcalamak o insanı sadece sizden uzaklaştırırdı. Bekleyecekti. Hazırlıklı olmak bazen beklemek demektir.

9. Ada & Deniz

Tugay’la gittiği yerlerde gece güneş gözlüğü takmak sıradan bir şeydi. Kokainden hassaslaşan gözleri ışıktan korumak için bir sığınaktı o gözlük, Tugay çok güzel öğretmişti; aniden suratta patlayan spotun yüze sürülmüş makyajın çirkinliğini saklamasına yardım eden bir maskeydi, bunu da Şadiye’nin vokalisti Serap’tan öğrenmişti. Ama şimdi Deniz’in Sokak’ına giden yolun başında şoförüne durmasını söylediğinde, suratındaki gözlük ilk defa ağır geldi. Gözlüğün ardında sanki kafesteydi. Kapüşonunu kafasına geçirdi, tanınmak istemiyordu, arabadan inerken şoförüne beklemesini söyledi.

Mekândan yükselen müzik sesi sokağa girer girmez

hissediliyordu, harabeye dönmüş cumbalı evlerde yaşayan kimse neyse ki yoktu, olsa da böylesi bir yoklukta müziği rahatsızlık değil çaresiz hayatlarına eklenmiş bir renk olarak görecekleri kesindi, belki de bundandı çingenelerin her gecelerini çalgılı çengili geçirmelerinin nedeni, kendi yokluklarıyla yüzleşmek yerine hayatlarını eğlenceye teslim edip unutuplardı yenilmişliklerini, peki tüm gün uyuyup her gece mekânlarda hayatı kovalayanlara ne demeliydi... sadece fakirlik değildi insanı eğlenceye iten şey... arayıştı... diye düşündü.

Sokak'ın kapısının önüne geldiğinde karar verdi: İnsanlık, aradığını asla bulamayacağı yerlerde, arayışta kaybolmuştu. Her bar, hayatının aşkını arayanlarla doluydu, bulabilecekleri tek şey kimliksizliğin rehberliğinde samimiyetin sömürüldüğü ilişkilerdi, aynı makyajı çıkınca kendisi olamayan bir kadın gibi. Tugay'la gittiği onca barda, eve götürdükleri onca kızda fark etmişti bunu Ada, hepsi arayıştaydı, daha doğrusu onlarınki aslında kayboluştu... Aradıkları şeyi asla bulamayacakları çukurlarda kaybolarak kurtuluyorlardı kendilerinden.

Dev ahşap kapının iki kanat açılışı herkesin anlattığı kadar görkemliydi. Girişte herkesin söylediği gibi bodyguard da yoktu, söylenenler gerçekten de doğrudu. Ama kimsenin söylemediği yazıyı gördü Ada. Kapının üstündeki taşta kocaman boydan boya “Bu sahne herkes için

tasarlanmamıştır” yazıyordu ve yazı altta tek sırada daha küçük ama belirgin devam ediyordu: “Anlamın ancak sanatla doğduğunu bilenlere adanmıştır.”

Sarsıldı Ada.

Parçası olduğu ana düşünceye nihayet dönen bir kelime gibi hissetti. Ama nokta çoktan konmuştu.

İçkinin satılmadığı bu yerde kalabalığı görmek mucize gibiydi. Birkaç çelimsiz çocuk kıslı erkekli içeri girmek üzereydi... Hepsi dönüp baktılar Ada’ya... Ada tanındığını düşündü ve durdu ama çocukların umursamaz bakışları geçip gitti yanından ve ancak içeri birkaç adım attığında kendisini tanıdıklarından değil suratındaki kocaman gözlüğe hayret ettiklerinden baktıklarını anladı. Her gün, tüm müzik kanallarında, magazininde odağında ve gazetelerin çoğundaydı, nasıl olur da buradaki çocuklar onu tanımazlardı! Belki gözlük yüzünden kim olduğunu anlayamamışlardı. Gözlüğünü çıkardı. Dikkatle yanından geçtiği gençlere baktı... Yine kimse tanımadı... Yoksa umursamıyorlar mıydı! Ada neden tepki alamadığını ancak müzik başlayınca hatırladı: “Gerçek sanatçılara odaklananlar popüler kültürün yarattığı gölgelerle oyalanmazlar!”

Kafasında yankılanan Deniz’in sözleri, dönüştükleri duyguyla Ada’nın kalbine inerken yıkıp geçtiler hissettiği tüm yüceliği. Işıkların loşlaşmasıyla müzik belli belirsiz aktı. Ada müziğe meraklı, kaynağına odaklanarak ilerledi,

Çünkü ağlayan bir kemandan çıkan bu notalar kesin Deniz'indi.

Dipteki sahneye odaklanmış bekleyen insanları geçti, kimse onu h    fark etmemiŐti. Ayak parmaklarının üzerine kalkıp sahneye baktı, yerden elli santim yükselen sahnenin ortası tamamen topraktı. Dev, ahşap bir saksı gibi duran sahne boştu. Perküsyonlar hafif hafif yükselmeye başlayınca müziğin kaynağını aradı, bulamadı... Ama tuhaf bir şey oldu, perküsyonlar yükselip birkaç saniye içinde ortamı sanki Arap gecesine dönüŐtürdüler, yerdeki kumun da etkisiyle kendini aniden vahaya dönüŐen bir yerde hissetti Ada.

Kapüşonunu çıkardı temkinli, aylardır ilk defa kendini görünmez hissederek etrafına bakınıp Deniz'i aradı... G remedi ama sanki o her yerdeydi. Antik binanın duvarlarının tuğlalarında, kafasını kaldırdığında metrelerce yüksekteki çatının devasa tahta payandalarında, çatının kenarlarında asla ulaŐılamaz duran küçük pencerelerin yuvarlak hatlarında, kaynağı belli olmayan ışığın yumuşaklığında, bastığı yerin, yer yer kumdan sıyrılmış olan yüz yıllık taŐında, duvarları incecik ereveleenmiŐ asma katın demirinin oymalarında... ve sahnenin arkasındaki duvara kabartma şeklinde iŐlenmiŐ kocaman yumurtadan kafasını çıkarmıŐ o ejderhanın kıvrımlı kabartmasında.

Sahneye yaklaŐıkça hatırladı Ada... Daha önce nasıl bir şeyin parçası olduğunu hatırlayıp kendini unuttu,

perküsyonların gürlemesinin ortasında tüm bedeniyle kıvranan dansözü gördü. Paçaları yırtılmış kısa ve yer yer parlayan eski pantolonu, belini açıkta bırakmış yırtık pırtık yarım bluzuyla... kimdi bu?!... Tuttuğu nefesi bıraktı, şükürler olsun ki Duru değildi, kız güzeldi ama Duru kadar değildi. Aslında bir dansözden çok, kurtulmuş bir savaşçıya benziyordu, kafasında sadece gözlerini açıkta bırakan, korsanları hatırlatan örtü ve elinde ustaca sallayıp kıvrılırken etrafında tüyleri diken diken eden serilikle çevirdiği o pala olmasa.

Ritim arttıkça dansözün kalçaları cevap verdi müziğe, sahnenin tabanındaki kuma vurup, toprağı kaldıran ayakları kalçalarına katıldı, darbukaya vurulan her darbeye dansöz kıvrandı, yere vuran ayağı kumu kaldırdıkça kaldırdı. Ne işi vardı bu dansözün, darbukaların Deniz'in yerinde diye düşündü Ada, sadece bir an, çünkü yine Deniz vardı bu dansözün her hareketinde. Kıvrılan o belde, elde dönen o palada, ayağın her darbesinde, havalanan o toprakta... ve kızgın ateşin üstüne atılan su gibi harareti artıran o kemanın inceden inceye kendini yeniden gösteren her notasında.

Ada'nın düşüncesi, sahneye fırlayan gömlekli adamın kızı kendine çekmesiyle sıyrıldı Deniz'in varlığından. Kimse müdahale etmeyecek mi derken başka bir genç adam atladi sahneye ve kızı kendine çeken gömleklinin eline yapıştı. Perküsyonlar sustu, keman yok oldu derken, önce tekmeler

uçuştı havada ve tam kavga çıkmıştı ki dövüş bir anda dansa dönüştü. Kemanlar inceldikleri yerden hızlı hızlı akmaya başladıklarında, davullar ritmi kutlarcasına coştuklarında iki erkeğin arasında kalan kız yere çöküp kendi bedenine gömüldü, erkekler birbirlerini sıyıran tekmelerle devam ettiler dansa.

Ada bir zamanlar parçası olduğu bu etkiyi tepkisizce izlerken oğlanlar havaya sıçradılar, birbirlerini paralel geçip takla atarak kızın üstünden uçup diğer köşelere ulaştılar ve indikleri yerde aynı ortadaki kız gibi kendi bedenlerine kapanıp durdular. Kız yavaş yavaş yükselmeye başladı. Kızı yükselten şey de neydi?! Kumun altında hareket eden şey... Ancak kolları kıpırdayınca anladı Ada kumdan yükselenin bir insan olduğunu... Güçlü, sarsılmaz, sağlam... Göksel. Kız, Göksel'in üstü çıplak, kumlu, kaslı sırtındaydı. Göksel ayağa kalktığı anda sırtından boynuna dolanan kıza rağmen dimdikti... Tanrı gibi dengeli.

İnsan dengelendiğinde Tanrı'nın sureti değil miydi?

Kemanlar dindiğinde birkaç saniye kıpırtısız durdular. Tüm Sokak'ı sessizlik kapladı. Sonra fırtına başladı, perküsyonlar içlerinde ne varsa döktü, kemanlar ihtirasla haykırdı ve Göksel kıza iki metre havaya fırlattı, üç saltodan sonra tutup bacağına astı, bacaklarının arasında döndürdü, kolundan tuttu yine fırlattı! Hayır! Geri çekip boynuna doladı... herkes sessizce dehşete düşerken.

İnsanlar dansı seyretmeyi bırakmış, yürekleri ağızlarında kızın yere inmesi için sanki duaya başlamışlardı. Göksel müziğin kükreyen ritmiyle yerin toprağını kaldıra kaldıra vurdu güçlü ayaklarını ve kumun içinden önce iki, sonra iki daha, bedenler yükseldi. Sanki Dante'nin cehenneminden kaçabilmişlerdi. Hepsi ayaklarını yere vurmaya başladıklarında perküsyonların ritmine gitarlar da katıldı, tüm yaylılar, vurmaları, dansçılar aynı ritmin içinde kayboldular, ta ki Göksel kızı boynundan indirip kızın bacaklarını güçlü, güvenilir gövdesine dolayana ve beline sardığı kızla salto atana kadar.

Sonra bir anda karardı Sokak, sadece bir an... Ama ışıklar geri geldiğinde sahne boştu. Dansçılar yok olmuştu. Mucizeleri düşündü Ada, belki de mucize sanılan şey gelişmiş bir aklın gösterisiydi. Fonda başlayan piyanonun sesi tanıdıktı. Düşünceleri mucizelerden sıyrıldı, müziğin notalarına daldı. Hissettiği duyguların şaşkınlığında sarsılırken tam müziğin ne olduğunu bulmuştu ki karşısında Deniz'i buldu.

Piyanonun sesiyle göz göze geldiler, sadece birkaç saniye... fonda başlayan *Million Light Yearning*'le⁴ Ada'nın bakışları kilitlendi Deniz'in ifadesine, o yüzde oluşacak her mimiğe. Deniz gülümsesin, onu kendisine davet etsin diye umutla bekledi...

Hayatındaki kadınların ihanetini gördü Deniz, Ada'nın

ürkek, narin, tahrip edilmiş bakışlarında. Duru da vardı orada, kendi ihanetiyle ezilen, kıvranan o bakışlarda... Şehre geldiği gün o iğrenç reklamda kendi müziğini duymuştu, sonra Şadiye'nin mırıltıları arasından kirlenen her notasını inanamayarak dinlemişti... Müziği, ruhunun gizlisi, en mahremi her yerdeydi. O müziği bilen iki kişiden biri olsa da Ada'nın yaptığını asla bilemezdi, tahmin dahi edemezdi o aptal müzik kanalındaki Şadiye ve Ada'nın birlikte röportajını izlemeseydi. En güvendiği yerden dağlanmıştı yeniden. İnancına vurulan son darbeydi Ada'nın ihaneti. İçinde iyice sertleştirmişti Deniz'i, en yumuşak yerinden kanayan herkes gibi. İhanetti Ada'nın kendisine umutla bakan gözleri. İçinde hissettiği sevgiyi kovdu dişlerini sıkarak! Gülümseyemedi. Tanımıyordu bu kızı! O artık yabancıydı.

Daha önce hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu ona Deniz. Ada bir adım attı, hafifçe öne doğru sendelemiş gibi, tek hareketiyle koşacaktı ona. Deniz'in kaşları çatıldı, gözleri "Sakın!" diye haykırdı...

Ada yıkıldı. Önce parmaklarının arasında titreyen gözlük düştü elinden ve Deniz'in arkasını dönüp gidişini öylece izledi dikildiği yerden. Deniz gitti... Bu sefer gerçekten terk etmişti.

Piyanonun ritmi dindiğinde vapur sesleri inlemeye başladı ama Ada duymadı. Dikildi öylece... İzleyicilerin arasında aniden ritmik, senkronize hareketlerle dans etmeye başlayan

kişileri fark etmedi bile. Yerde, kumun arasında üzerine basıldığı için parçalanmış gözlüğüne indirdi gözlerini... ve kendini çırılçıplak hissetti. Nasıl olmuştu da hayat onu bu noktaya getirmişti? buraya kendisi mi gelmişti? Düşünmeden attığı her adımda, anlamadan salladığı her başta, her bilmeden yargıladığında, onayladığı her yalanda, kendi kimliğini küçümseyip istenilen olmayı yücelttiği her anda... adım adım buraya gelmeyi seçmişti! Hayat adım adım bir seçimdi.

Vardığı yer ağırdı Ada'ya, bir su canlısının dağlara çıkması kadar imkânsız, bir kartalın kümeste yaşaması kadar suniydi... ama buradaydı. Ait olduğu her duygunun varlığını dışladığı bu yerde!

Nasıl çıktı Sokak'tan, nasıl arabasına ulaştı, nasıl kendini koltuğa bıraktı... bilmiyordu. Her düşüncenin, hissin, her anının saldırısında kıvrıldı koltuğa, bağıra bağıra ağlamaya başladı, kendisine ne olduğunu soran şoförüne haykırdı.

İhanet eden herkes gibi kendine yalan söylemeye çok ihtiyacı vardı. Telaşla burnuna çekerken etrafa döktüğü kokaine aldırmadı, her tarafa bulaştırmıştı... hayatının her tarafına.

Önce kalbi hızlandı ve nihayet kokainin etkisiyle beyninin duygu üretiminden sorumlu limbik sistemi hızlanan dopamin servisi sayesinde hazza boğuldu, gevşedi... “İşte bu!” demişti Şadiye arabanın içine saçılan kokaini Ada'ya hediye

ettiğinde, “Bu en kalitelisi! Kimse indiremez seni yere!” Ada başını yaslayıp vücuduna yayılan bu suni mutluluğun, kendisine söylediği yalanlarına hizmet etmesini bekledi... Camdan ağır ağır akan şehir trafiğine odaklandı gözleri ama akıllı hâlâ Deniz’deydi. Uçmayı bırak, düştüğü bu dipten çıksa yeterdi.

10. Bilge & Can

Bir saat gecikmeyle nihayet indi uçak. Alanın diğer ucundan dönüş yapıp arabanın durduğu çıkışa gelmesini bekledi Bilge. Aynaya baktı, Can’ın salık görmek istediği saçları, gözlüksüz suratı ve ince makyajı büyük başarıydı çünkü hâlâ kendisi olabilirken aynı zamanda da Can’ın kadınıydı.

Uçağın motorları nihayet durduğunda indi araçtan, kafasındaki düşünceleri kısıp Can’ı ne kadar özlemiş olduğuna odaklandı. Merakını kontrol altına alamayan insan, kaybetmeye daima adaydı. Alanda esen rüzgârın havalandırıp suratının etrafında dolanan bir aleve dönüştürdüğü saçlarının içinde dikkatle, özenle bekledi kapının açılmasını... onun merdivenlerden inip adım adım kendisine yaklaşmasını.

Can merdivenlerden inerken içinde sınırlandırmaya, kamufle etmeye çalıştığı tüm sancısı aniden küçüldü.

Londra’da olduğu süre boyunca sadece telefonda adını gördüğünde aklına gelen Bilge birkaç adım ötede beklemekteydi. İçinde dinen ızdıraba şaşırdı, Bilge’nin üzerindeki etkisini hatırladı. Rüzgârda dans eden o saçların sarmaladığı o aklı hatırladı... hayatta kalmasını sağlayan o kız çocuğunu hatırladı... Bilge’ye bir adım kala gözlerine odaklandı... Bu varlığın, bir kız çocuğundan evrenin bilinen en muhteşem yaratığına, gerçek bir kadına dönüşmüş olduğunu hatırladı.

Gözlerini Bilge’den ayırmadan yaklaştı ona ve uçmaya hazırlanan bir kartal gibi açtığı kollarını Bilge’nin vücuduna doladı. Kavrayışı, ancak sarıldığında hatırladığı özlemle sımsıkı bir sarılmaya dönüştü. Bilge’nin yanında olduğu kişiyi... kendini hatırladı, Bilge’yi kokladı, havaya kaldırdı. Onu döndürürken asla teslim alamayacağı zekâsını hatırladı. Kafasını boynuna sokup alev etkisinde dans eden saçlarının arasından koynunu öperken temizliğini hatırladı ve nihayet o lavanta kokusunu hatırladı. Can’ın gıcıklayan ısırıkları Bilge’de kıkırdamalara dönüştü, onun güçlü kollarında çırpındı önce, sonra kurtulup geriye sıçradı. Can dikildiği yerde Bilge’nin arabaya doğru geri geri neşeyle uzaklaşmasını izledi suratına yayılan keyfin her anının samimiyetiyle. Bilge arabaya kaçarken yaramazlığın ona ne kadar yakıştığını hatırladı. Arabaya ilerlerken Can iyice keyiflendi, bayılıyordu onun araba kullanmasına. Onunlayken

bu kadar hızda, seri ama güvende olmaya. Bindi. Kendisini bekleyen Bilge'ye baktı sessizce, gözlerinin içinde hissettiği sevginin gülümsemesiyle.

Birbirlerinin gözlerine baktılar, birbirlerinde ne kadar vardılar... hesapladılar. Akıllı iki insan arasındaki her bakış bir hesaplayış değil miydi?

Bilge gözlerini ayırmadan baktı Can'ın siyah, derin gözlerine, o gözlerde kendini görene kadar bekledi... Şükürler olsun, hâlâ içindeydi ama o karanlığın içindeki ışık olduğunu bilemedi. Havaalanına gelirken yapmayı planladığı testi yapmaktan vazgeçti. Ama yine de test için açık bıraktığı bagaj kapağını kapatması gerekti. Can'ın gözleri şimdi kendisine öyle sevgiyle bakıyordu ki geri kalan her şey önemsizleşti. Sadece sorması yeterliydi. "Niye açmadın telefonlarımı?" dedi.

Can'ın gözlerindeki ışık, medcezirle adım adım çekilen okyanusun suyu gibi çekilmese, samimiyet yerini suratına yapıştırmış gibi duran yarım, Can'ın en ilkel zamanlarından kalma ve Bilge'nin çok çok uzun zamandır görmediği o sahte gülümsemeye bırakmasa onu sınamayacaktı Bilge. Telaşla önüne dönüp aracı çalıştırırken, "Kültür Bakanlığı'ndan aradılar, yarın sekiz değil altıda başlayacakmış parti. Başbakan öyle istemiş. Geç kalmamamızı rica ettiler" dedi.

Can, "Tamam hayatım" diye cevap verirken bagaj kapağının açık olduğunu sanki o an fark etmiş gibi indi

Bilge.

Bilge'nin inmesiyle suratındaki maskeyi çıkarır gibi gülümsemesini attı Can. Açamamıştı telefonu, dönememişti ülkeye, evine, Bilge'ye. Duru'yu... hissettiği o hissedilemez duyguyu bırakıp nasıl dönebilirdi! Kaşları çatıldı, bagajı açmış bir şeyleri düzenleyen Bilge'ye dönüp baktı, içinde hissettiği sancıyı paylaşmayı düşündü. İnsan, bağımlısı olduğu bir zehri nasıl paylaşırdı? Geçtikleri onca yoldan sonra, bir daha asla hissetmemesi gereken bu duyguların geri geldiğini, bazı anlarda eskisinden bile daha güçlü hissedildiklerini nasıl anlatsındı! Önüne döndü. İçinde kopan fırtınada yıkılan dünyasını gizlercesine maskesini taktı, Bilge'yi beklemeye başladı... ama bir anda sanki yüreği dondu, atması gereken kalbinden gelmeyen ritim sanki kanını durdurdu. Öne eğildi donmuş vücudunu zorlayarak, parmaklarının ucuyla torpidonun üstündeki ince tokayı aldı. Dünyası sarsıldı... Duru'nun tokasının aynısıydı. Elinde toka... kıpırdıyamadı. Aklının köşelerine, kalbinin hücrelerine saklanmış tüm düşünceler kükreyerek çıktılar yerlerinden, Duru'nun yokluğunu haykırıcasına ama sadece bir an. Yutkundu duygularını Can Manay, kim olduğunu, Bilge'nin kim olduğunu, birlikte kim olduklarını hatırlattı kendine... ama yetmedi. Dönüp pistte duran uçağa bakmak istedi, bakmadı, bakarsa kalkıp Duru'yu bulduğu yere gidebilirdi. Onu bulmuş olsa da alamayacağı o cehenneme.

Bagajın kapandığını duydu. Elindeki tokayı ne yapacağını bilemezken açtı kapıyı Bilge. Parmaklarının ucunda asılı duran sanki toka değil ruhuymuşçasına elini indirmek için beynine emirler verirken Bilge arabaya binmişti. “Ben de bunu arıyordum!” demişti Can’ın elinden alırken tokayı. Sımsıkı topladı saçlarını. Eve gidince gözlüğünü de yeniden takacaktı, çünkü kim olduğunu Can’a hatırlatması gerekli olacaktı!

O tokayı oraya koyup Can’ın vereceği tepkiyi avlamak, yetmişti konuşulmayan her şeyi anlamasına... Can testi geçememişti. Emniyet kemerini takıp gaza basarken bir kez daha döndü Bilge, son bir umutla baktı ona... Can çekilmiş ama Manay oradaydı, o yarım gülümsemede... gözlerin içinde pusuya yatmış bekliyordu.

11. Deniz

Üşümek... Acıkmak... Açlıktan acımak, ağrımak.

Sadece hayatta kalabilmek için yaşamak... hayatta kalabilmek için hayatı feda etmek, teslim olmak. Umutsuzca yaşayan, gelecekte hiçbir beklentisi olmayan, karnını doyurmak dışında hiçbir çabası olmayan, insan olduğunu unutmuş belki de hiç bilmemiş milyarlarca insan. Uyanmak üzere olan şehrin trafiğinde sistemin onları sürüklediği, gitmelerini emrettiği işlerine güçlüklerine gitmek üzere

sokağa çıkacaklardı birazdan.

Şehre döndüğünden beri haftanın bir gecesi sabahlardı Deniz bu çatıda. Güneşin doğmasını, insanlığın caddelere akıp gündelik yaşamın içinde kaybolmasını izlerdi umutla, bir gün çok daha fazla insanın fark edip sistemden sıyrılmış olacağını, izlediği bu kalabalıkların azalacağını, insanlığın asla kaybolmayacağını umuduyla.

Şehrin her köşesini gören çatının, esen rüzgâra yenik düşen manzarasında dikilen tüylerine baktı, üşümüştü. Acıkmıştı. Gidermesi gereken ihtiyaçları bedeninin içinde mırıldanmaya başlamışlardı, kendini ısıtmazsa, karnını doyurmazsa çılglık çılgılığa bağırmaya başlayacaklardı. Birincil ihtiyaçlardı bunlar, insanın hayatta kalabilmesi için mutlaka gidermesi gereken ilk ihtiyaçları.

İyice ayaklanan tüylerine bakarken tarlada çalıştığı zamanlarda nasıl da bu ihtiyaçların önemsizleştiğini düşündü, acıkmıyor, üşümüyor, hissetmiyordu o zaman. Çünkü beyni üzgündü, görevlerini unutacak, üzgünlüğün içinde bir sarhoş gibi kendini salacak kadar üzgündü.

Tüm sinir sisteminin tek yöneticisiydi beyin, vücutta ne olursa beynin haberi olurdu, bir terslik olduğunda halletmek, vücuda giren bir bakteriyi, virüsü tespit etmek, orduları gönderip imha etmek, mutasyona uğramış hücreleri kansere dönüşmeden yakalayıp yok etmek... hepsi beynin göreviydi. Bedendeki hayat beynin yönetimindeydi. Ama bu muhteşem

mekanizmanın bir zaafı vardı. Üzgün olduğunda yapamıyordu işini, umarsızlaşıyor, yönetmek zorunda olduğu vücudu ihmal ediyordu. Kanser oluyordu birçokları, üzgün, dikkati dağılmış beyinleri yüzünden.

Hayatı düşündü Deniz, doğal elemanın nasıl da devam ettiğini... Deneyimlerini anlamak yerine, kendini kurban ilan edip üzüntüye kapılanların, kendi kendilerini imha etmeleri biyolojik olarak doğaldı. Doğal eliminasyondur bu. Beyinleri adım adım sanki devreleri kapatıyor ve deneyimle baş edemiyorsan öl diyor bedene. Öl, belki sonra bir daha doğarsın, bir daha doğar belki o zaman anlarsın... Hayatın sana ne anlatmak istediğini anlayana kadar buradasın, acıdasın, gerekirse ölür ve yine doğarsın. Acıyı yenip anlayışa çevirene kadar buradasın! Öfkeyi dindirip, nefreti ezip hayatını hedefe dönüştürene kadar yoldasın! Duyguları üzmek için değil anlamak için yaşadığını fark edene kadar daha çok doğacak ve öleceksin diye düşündü Deniz. Elindeki sopayla her zamanki gibi yere bir daire çizdi. Evren adı verilen bu dev mekanizmanın içinde küçücük bir hücreydi insan, evren koca bir vücutken dünya adlı organın içinde yaşıyordu. O kadar küçüktü ki neredeyse görünmezdi.

İnsan önemsiz miydi? Asla! Parazit miydi? Kimliğini keşfetmezse evet, keşfedinceyse Tanrı'nın suretindeydi. Cana sahip çıkacak yücelikte ve erdemdeydi.

Kimliksizliği insanı parazitileştiren, ben olmadan biz

olabileceğini sanıp biat eden bakteri kitlelerine çeviren. Önüne konulan sorgusuz izleyen, izlediğinden etkilenip varlığını tüketime adayan, aldığı ayakkabıyla, bindiği arabayla mutlu olabileceğini sanan, sanki hiç yaşamamış gibi ölen zavallı bir organizmaydı... Henüz doğmamış bir şey nasıl yaşasındı?!

Dairenin ortasından bir çizgi çekti. Hayat da bir daireydi. Zincirleme reaksiyon şeklinde hayattaki her şey birbirine bağlıydı ve deneyimin ne kadar çeşitli olursa, yani dairen ne kadar büyük olursa, ortasından geçen çizgi yani izlediğin yol da o kadar uzuyordu. Ya da yol ne kadar uzarsa dairen o kadar büyüyordu. Gittiğin yolla kapsadığın deneyim daima orantılıydı. Pi diyorlardı buna matematikçiler. Dairenin ortasından dümdüz bir yol gibi geçen bu çizginin dairenin büyüklüğünü belirleyen çevre uzunluğuna oranıydı Pi. Seçtiğin yolun kapsayacağın anlama olan oranı gibi asla değişmeyen bir yanı vardı: 3.141592920... Tarih başlamadan 250 yıl önce Arşimet fark etmişti bu oranı ve Çinli matematikçi 480 yılında netleştirmişti Pi sayısını. 94 gün sürmüştü bir yazılım şirketinin Pi sayısının sadece ilk 12 trilyon basamağını hesaplayabilmesi. Sonsuz bir rakam nasıl hesaplanabilirdi ki? Ama insan dediğin şey vazgeçmediği sürece kendini keşfedebilirdi, gelişebilirdi. Öğrenilmesi gereken sonsuz bilginin sonsuz rakamıydı Pi... Hayat gibi.

Hayatın Pi'siydi bugün kendisini bu çatıya getiren.

Duru'nun tetiklediği fark edişlerdi acıyı bedenine indiren ama üzüntüsünde kaybolmak yerine anlamayı seçmişti Deniz. Anlamlandırmayı... Hayata odaklanıp varoluşa kilitlenmişti. İşte o zaman hayatın nasıl da kendisiyle konuştuğunu fark etmişti. Kendini uyuşturarak ettiği ihanetle yüzleşmiş, bilen bir öğretmen olduğunu sanırken aslında nasıl da saklanan bir öğrenci olduğunu fark etmişti. O zaman değil, şimdi. Acıyla inmişti bilgi bedenine, kendisine söylediği her yalanla dövmüştü ruhunu, nihayet uyandırmıştı onu.

Kulaklığını çıkardı, ruhuna akan müzik kesilince ayağa kalktı, kapsaması gereken anlamlar için gideceği çok yolu vardı.⁵

Fark ettiklerini fark ettirmek için açmıştı Sokak'ı, ilhamın yayılması gereken yer sokaktı. Her sokak.

Anlamları forma sokup maddeye indiren kişiydi sanatçı, her insanın içinde bir sanatçı vardı. Her birimizin anlamları diğerleri için de anlaşılır yapabileceğimiz, fark ettiklerimizi fark ettireceğimiz bir yeteneğimiz vardı. Bazen bir şarkı, bazen bir tabak yemek, bazen bir ilaç... ve daima yaşam... yaşamayı fark eden için yaşamın kendisi sanattı.

Peki neydi sanat?

En güzel elmayı yetiştirmek, en güzel böreği yapabilmek, fark edebilmek, dünyayı kurtarabilmektir. Biliyordu Deniz, hissedebiliyordu, peşinden sanatın diğer dalları da gelecekti.

Çiftçiler uyanacak, topraktan can üretmenin farkındalığına

varacak; teknolojiye adanmışlar dünyanın kanını, petrolü emmeyi bırakıp galaksinin en muhteşem enerjisi güneşin halihazırda dünyayı kucaklayan gücünü depolamayı başaracaklardı; müzisyenler satmak için değil anlatmak için kullanacaktı notaları; sonra işçiler... onlar en önemliydiler, becerikliliklerini köleliğe değil gerçek üretime adayacaklardı, yönetilmeyip yönetime geçtiler mi bu iş tamamı!

Bir oldular mı, birlik olup birbirlerine ne pahasına olursa olsun sahip çıktılar mı gerisi mutlaka gelecekti!

Üretime geçmek tek hedefti. İnsan üretime geçmeli ve hakiki insana dönüşmeliydi. Ya da bu gezegen evrenin cehennemine dönüşecekti...

Deniz hayatta olduğunu hatırlatırcasına kendisini üşüten rüzgârda dikildi neredeyse zevk alarak, manzaraya baktı. Karşısında uyandırması gereken koca bir dünya vardı ama yalnız değildi, gezegenin her köşesinde kendisi gibi uyananlar vardı ve bir gün aynı kaynaktan geldikleriyle mutlaka buluşacaktı. Çünkü hayat ne olursa olsun hakiki insanı yaratmak için dizayn edilmişti.

Kim ne saçmalarsa saçmalasın, ne kadar saçmalarsa saçmalasın evrenin evrimi işlemekteydi.

1 İşaret'in yazarı Deniz Erten'e ve Dr. Zakir Naik'e katkılarından dolayı sonsuz teşekkürler.

2 Ayet 78, Nebe 33'ün bazı mealleri Huri kızlarını, yanlış olarak, "Göğüsleri erginleşmememiş huri kızları" olarak çevirmiştir. Halen günümüzde bu mealler

doğru olarak pazarlanmaktadır.

3 Deniz Erten'in İşaret kitabından alıntıdır.

4 Hainali

5 Müzik önerisi: *Patric Watson, The Things You Do*

❧ 2. BÖLÜM ❧

1 Sene, 5 Ay Önce Duru...

1. Duru

Yıllardır hiçbir şey değişmemişti sanki. Kıyıda top oynayan köylü çocuklara baktı Duru, en son buraya Deniz’le geldiklerinde motorun üstünde yine burada durmuş manzarayı izlemişlerdi. Kitabın içinde bulunduğu o fotoğrafın çekildiği yeri burası, Deniz’le çıktığı ilk tatilin fotoğrafı... Avucunun içinde sıkıştırılmaktan, önce kırışmış, sonrasında da sakladığı yerde nemlenmiş fotoğrafı çıkardı. Deniz’den geriye kalan tek şeydi bu fotoğraf, iki mektup ve bir CD.

Balıktan dönen teknenin yankılanan sesini duydu, kafasını kaldırıp yaklaşan tekneye odaklandı. Deniz’le daha önce yaptıkları gibi buradan Avrupa’ya geçecekti. Ama önce bir balıkçı teknesiyle anlaşması gerekti. Sonrasında artık Avrupa’daydı, Can’ın uzanabileceğinden çok uzakta. Nefes alabileceği uzaklıkta.

Tekne yaklaştıkça içinde büyüyen umut bir anda kesildi, gözleri tekneye odaklandı.

KontROLSÜZ bir şekilde iskelenin ucuna yürüdü, yaklaşan teknenin arkasında ayakta durmuş sırtı dönük adamdan gözlerini ayıramadan... Deniz olamazdı bu!... Ama bu duruş, içinde doğan bu his Deniz'den başkasına da ait olamazdı.

Hayır Deniz olamaz diye düşünürken donduğu yerde, onun olmamasını isterken ve onun olmasını dilerken hemen geri döndü. Uzaklaştı, Deniz'in düşüncesinin yarattığı depremi de beraberinde adım adım taşıyarak, her adımda daha da bir sarsılarak.

NasılSA yeterince uzaktı, yaklaşan teknenin sesine son kez istem dışı baktı... Sadece bir andı ama sadece Deniz'in hissettirebildiği o hissin içine yerleşmesine yetecek kadardı.

2. Deniz

Tekneden çeviklikle atladı Deniz, bereketli geçmişti bu sabah. Yarısı kesilmiş damacanadan kırma kovanın içinde hakkına düşen balıkları da alıp keyif içinde kulübesinin yolunu tuttu. İçindeki acı dinmiş, yerini anlayışa bırakmıştı nihayet, ruhundaki bu hafifleme savaşların savaşılarak kazanılamayacağını anlamasından mıydı yoksa gelen bahardan mı... önemsemedi. Mevsimler gibi insanın da

havası ne olursa olsun zamana tabiydi, değışkendi.

Toprak yolda yalınayak yürürken kendini hafiflemiş hissetti ama adımları sabırsızdı. Mangalı yakmalıydı, bu akşam ciddi ziyafet vardı. Kafasını kaldırdığında yolun kenarında bir basamakta oturmuş ayakları fark etti önce, sahibini saklayan duvar ve çiçeklerin dışında kalmıştı, ayakların sahibi üzerindeki pardösüsü, ucu gözüken başındaki örtüsüyle oldukça sıradandı ama niye bu kadar tanıdıktı?... Bu kadına karşı çok uzun süredir kimseye hissetmediğı bir ilgi, merak hissetti. Yaklaştıkça yüzünü görmek istedi.

Kadın ayaklarını uzattı yola, kıvırmaktan yorulmuş olmalıydı. Ayak bilekleri ne kadar da ince diye düşündüğü anda durdu. Dikildiğı yerde öylece bekleyip kadının yüzünün dönmesini bekledi... Kadın ayağı kalkarken Deniz içini buzla dolduran engelleyemediğı bir üşümede kayboldu önce... Sonra ellerinin titremesi başladı, elindeki kovanın yere düşmesi ve Deniz'in dönüp gitmesi sadece bir andı.

Deniz giderken Duru birkaç adım atsa da adımları peşinden gitmedi, kalbini parçaladığı birinin kaçmasına izin verecek kadar merhametliydi.

3. Duru & Deniz

Kan ter içinde eve döndü Deniz. İçine yayılan buzları eritebilmek için köyün arkasındaki dağda yürümüş ve saatler

sonra kendine varabilmişti. Kulübesine döndüğünde hava inmek üzereydi. Temkinli bir şekilde eve girince etrafa bakındı, Duru'nun kendisini bekliyor olabileceği fikri aklına yayıldı... Ne hissetmeliydi?... Öfke... Nefret... İntikam... Hiçbirini hissedemedi buz tutan bedeninin ısınıp çözülmesi gibi tuhaf bir rahatlama dışında.

Duru yoktu. Kapının önündeki sandalyeye çöktü, ruhundaki sancıya odaklandı, Duru'yu gördüğünden beri yine müzik yoktu içinde. Kriz geçirir gibi aceleyle aldı eline defterini, gözlerini kapatıp müziği duymak için kendini zorladı... tek bir nota bile çıkmadı. Duru'nun duygusundan kurtulduğunu sanmıştı... ama hâlâ oradaydı, içinde pusuda, sindiği yerde sancıdaydı... kurtulmamıştı. Gözlerini açtı. Duru tüm yıkıcılığıyla karşısındaydı.

Şok içinde ne hissetmesi gerektiğini bilmeden, önünde ayakta dikilen Duru'ya baktı Deniz. Yarısı kazınmış asimetrik saçları, yorgunlukla incelmış, bahar pembeliğini sonbahara teslim etmiş soluk teni ve çatlamış dudaklarının kilitli sessizliği...

Duru'ysa yaşadığı, yaşattığı onca yıkımdan sonra hâlâ tüm kudretiyle karşısında duran Deniz'de kayboldu. Yer yer berelenmiş çıplak ayakları, toprağa bulanıp yıpranmış kıyafeti, uzamış saçlarının kamuflesinde güneşle renklenmiş teni ve yeşilin sarıyla buluştuğu o gözlerinin içindeki küçük adacıkların okyanus baskınlarına, fırtınalara dayanmış

hali... Bu adamı nasıl bırakabilmişti! Nasıl böylesine acımasızca kurban edebilmişti!... Kıpırdayamadı. Sanki kıpırdarsa Deniz yok olacaktı. Gözlerinden akan yaşlar içinde hissettiği her duyguyu dışarı taşıırken kıpırtısız sadece dikildi öylece, Deniz'in adalarla dolu okyanuslu gözlerinde.

Fırtınada kaybolup tsunamiyle kıyıya vuran, çölde çiçek açıp, buzula kök salan iki kişi... nefretle ihtiyacın birleştiği yerde birbirlerinin gözlerinin içindeydiler.

Deniz ancak bir süre sonra ayağa kalkabildi, hareket etmesi ne kadar sürdü emin değildi. İçindeki isteğin çelişkisinde hareketsizdi. Duru'ya sarılmakla onu öldürmek arasında beyni karar veremedi. Hissettiği sevgiyle nefret arasında sanki suyun ateşle birleştiği o yakıcı noktada buharlaştı duyguları. Bir küçük adım daha attı Duru'ya doğru, elini uzattı, sonra hemen geri çekti, ona dokunamazdı! Vurabilirdi ama dokunamazdı! Yaşadıklarından sonra ona asla dokunmamalıydı! Bir adım geriye çekti bedenini içine yuvarlanmaktan sakındığı bir uçurumdan uzaklaşırçasına... Duru'nun yarattığı etkiden çıkması gerektiğini biliyordu, kollarına aldığı tertemiz kadını değildi o! Sadece bir gölgeydi. Dönüp içeri girdi, içeri girer girmez onun peşinden gelebileceğini düşünüp hemen dışarı çıktı. Bu küçük odada onunla nefes alamazdı.

Duru hâlâ dikildiği yerde kıpırtısız sanki şoktaydı. Çatlamış dudakları kıpırdansalar da sessizliğin ağırlığında